

M I R È I O

L I T E R A T U R A

A R T

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 29 2015

Sumari

Editorial	3
Pensament	4
St. Jordi 2015. Primers premis Escola Avenç	9
St. Jordi 2015. Primers premis Escola Ramon Fuster	21
St. Jordi 2015. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	34
Arts Plàstiques 2015. Primers premis Escola Avenç	62
Arts Plàstiques 2015. Primers premis Escola Ramon Fuster	63
Arts Plàstiques 2015. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	65

Nous temps

Fent una mirada a la història de la revista Mirèio hi podem veure reflectits el pas del temps i l'evolució de la nostra escola en la manera d'interpretar l'art, la literatura i el pensament. Al llarg de tots aquests anys, hi hem presentat portades diverses i dissenys arriscats; hi hem publicat escrits de tot tipus; reflexions dels conferencians que ens han visitat i treballs plàstics de gran intensitat.

A la Fundació Collserola, sempre hem entès que l'art, la literatura i el pensament són eines bàsiques per formar ciutadans informats, preparats, independents i receptius. Com a escola, volem provocar la reflexió crítica i dotar els nostres alumnes d'una profunditat i amplitud de mires que els ajudin a entendre el seu entorn i transformar-lo en un món millor. Aquest és un dels grans objectius que intentem portar a terme. Volem ser, com la portada d'aquest any del Mirèio, inspirada en l'artista Ed Ruscha, una gasolinera que dóna energia cultural als seus alumnes.

L'escola, de la mateixa manera que la societat que l'envolta, es mou, canvia, intenta adaptar-se als nous temps. Hem d'ajudar a capacitar els nostres alumnes a orientar-se en un món canviant dotant-los de noves eines. Exemples d'aquestes noves eines són el coneixement de les llengües estrangeres (avançant-ne la introducció i augmentant les hores que hi dediquem), el treball de l'educació emocional i la innovació en metodologies per a l'aprenentatge de les matemàtiques, el mètode científic i els projectes; o fent un pas més en la introducció de les noves tecnologies a l'aula, entre d'altres.

Zygmunt Bauman diu en un dels seus escrits que per educar cal ser creatiu i assumir riscos. La nostra escola vol assumir riscos. El Mirèio, una finestra oberta de creativitat i imaginació, en vol ser una mostra.

David Sierra Amanós
Direcció General

El vertigen digital

Aquest curs 2014/2015 hem celebrat la quarta edició del cicle de conferències Reflexions a l'escola, el punt de trobada anual entre família i escola per a l'anàlisi i la reflexió en profunditat de temes d'actualitat relacionats amb l'educació.

Aquesta vegada, el títol del cicle era **"El vertigen digital"** i, a partir d'aquí, vam reflexionar sobre l'acceleració dels esdeveniments i sobre els canvis que comporta la "revolució digital" en la qual estem immersos.

La primera conferència, "Internet s'ha fet vella. Ara comença la revolució", fou a càrrec del periodista **Vicent Partal**. El director de Vilaweb ens va parlar de la manera en què les noves xarxes socials han canviat la nostra vida. Estem davant d'un canvi social, cultural i tecnològic a una escala inimaginable. Hem canviat la manera d'accedir a la informació, una quantitat ingent d'informació que corre a través de les xarxes. El control d'aquesta informació ja no és possible, la discreció ja no és possible... hi ha per tant, un canvi de paradigma i d'escenari, molt més complex i difícil de controlar i censurar. En aquest sentit, i fent referència al títol del cicle, ens va advertir que, pel que fa a vertigen, aquests darrers 20 anys són una broma en relació al que passarà més endavant. Si mirem enrere, va recordar, tot aquest canvi ha tingut lloc en molt poc temps i, en els darrers deu anys, el ritme s'ha accelerat moltíssim. Aquesta acceleració anirà a més, va advertir i, en 5 anys, veurem i viurem tot un altre món, difícil d'imaginar: els vestibles, la realitat augmentada, els cotxes intel·ligents, les sabates connectades... Tenim al davant un món de possibilitats en què estarem permanentment connectats sense necessitat d'aparells. Un món, no obstant, que també té perills: la privacitat, per exemple, serà un luxe. Tot el que tenim, i tindrem, emet dades que queden guardades i, per tant, permeten seguir un rastre. Aquest és un debat social que caldrà fer per establir quins són els límits. Un altre perill serà la possibilitat de canviar i manipular la realitat. Caldrà, per tant, preparar els nois i noies per aquest món que ve. En aquest sentit, les possibilitats que tot això obre per al món de l'educació són extraordinàries. Caldrà aprofitar-les ja que, per si sola, la tecnologia no és suficient. Cal que entenguin que la tecnologia és secundària i que, per si sola, no ho pot fer ni explicar tot. Si els nois i noies no entenen això, perdrem el control del nostre món. La cultura, per tant, conèixer la història per entendre el present, i reforçar-los la personalitat és bàsic perquè puguin fer servir tota aquesta tecnologia entenent el que fan i, per tant, puguin tenir una vida millor que la que tenim avui.

Per a la segona conferència, "Lost in transition", vam poder escoltar **Imma Tubella**, doctora en Ciències Socials i catedràtica de Teoria de la Comunica-

P E N S A M E N T

ció de la UOC. Tubella va començar posant de manifest que la gent jove no parla de vertigen perquè, per a ells, això és la normalitat. En tot cas, va posar de manifest que estem immersos en una nova societat, la societat xarxa. La nova societat, hiperconnectada, representa el sorgiment d'una nova manera de pensar, d'una nova manera de viure, d'una nova cultura que requereix una nova educació. Totes les disciplines, i la manera d'accedir-hi, estan canviant i, a més, a gran velocitat. Mentre els més grans estem perduts en la transició, els més joves estan liderant aquests canvis. Des de l'educació, a més, hem perdut molt de temps negant aquesta nova realitat i resistint-nos-hi. Els canvis són aquí, va afegir, i són evidents. Les noves generacions ja han nascut amb internet i viuen constantment connectats. Per a ells, això és la normalitat. Amb les seves pràctiques, estan generant uns nous valors compartits: flexibilitat, col·laboració, deslocalització, immediatesa... Per a ells, internet i les noves tecnologies són una part més de la vida. Per primera vegada a la història, les institucions educatives i polítiques anem per darrere, intentant trobar solucions a situacions i maneres de fer que per a ells són la normalitat. Els professors han perdut el monopoli del saber i la posició central en el procés educatiu; han perdut el poder i això sempre és difícil d'acceptar. Cal tenir clar que cal reinventar-se i fer un canvi metodològic i de continguts profund. Potser caldria escoltar els joves per veure què volen. No podem obviar-los ja que estem immersos en una nova cultura de masses participativa impossible d'imaginar fa una dècada. Hem de transformar l'educació en coneixement i ajudar-los a ser crítics amb l'eina perquè puguin esporgar entre la gran quantitat d'informació que tenen a l'abast i, per poder fer-ho, els cal coneixement. Com a conclusió, va defensar que la societat ha de posar l'educació com a tema central i dissenyar una llei d'educació pensada per durar que compleixi les expectatives dels alumnes del s. XXI.

La tercera conferència, "Ciutadania digital", fou a càrrec del filòsof i assagista **Daniel Innerarity**. Va començar advertint que, com a filòsof, ens confondria un mica i ens generaria preguntes a partir de sis conceptes als quals, en la nova societat digital, els està passant alguna cosa i, segurament, cal repensar: coneixement, llibertat, privacitat, gust, connexió i democràcia. En relació al coneixement, es va preguntar què vol dir conèixer i de qui és el coneixement en el món d'internet. Ens trobem amb dues paradoxes: gairebé res no hi és absolutament original i gairebé res no té absolutament cap originalitat. Internet ha posat de relleu i ha accentuat el caràcter caòtic del coneixement. En relació a la llibertat, va recordar que l'altra cara de la transparència de l'espai públic és que ens estan espiant. Estant connectats, és inevitable donar informació sobre

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

P E N S A M E N T

nosaltres. Totes les dades deixen rastre i, si tenim en compte que les màquines ni esborren ni obliden, perquè oblidar és humà, aquest rastre no desapareix. En aquest sentit, també va ressaltar que més que una àgora, internet és un basar, un mercat gegant ple d'informació. Pel que fa a la privacitat, va explicar que les xarxes difonen de manera desproporcionada els fets fins al punt que és molt difícil no fer una cosa que no sigui memorable. En un món en què, de forma voluntària, ens exhibim i anem entregant les nostres dades contínuament, és molt complicat protegir la nostra privacitat. Parlant sobre el gust, Innerarity va posar de manifest que, si en algun moment havia existit algun criteri, alguna autoritat, del gust, avui ha desaparegut. Ara qualsevol persona, amb criteri o no, pot ser jutge i crític. S'ha creat un espai públic en què qualsevol opinió té rèplica i on tothom pot opinar. Per a alguns, això és l'apoteosi de la democràcia, per a d'altres, la banalització. Per a ell, si que té una cosa positiva: permet als crítics anar a contracorrent i descobrir i donar a conèixer allò que ningú no coneix. Pel que fa a la connexió, hem arribat a un moment, va dir, en què no estar connectat és inconcebible. Fins i tot a casa no desconnectem i l'espai privat ha deixat de ser un espai protegit. Això ens està generant una gran necessitat de desconexió. Per acabar, en relació a la democràcia, va voler contradir els que defensen que internet permet més participació i transparència i horitzontalitza l'espai públic. Pensar que internet resoldrà tots els dilemes és il·lusori; les qüestions polítiques només tenen solucions polítiques i internet, va recordar, és un dispositiu electrònic. L'ús democràtic d'internet és possible però cal una organització i una regulació al darrere que ho permeti perquè, per si sol, no ho farà.

Per tancar el cicle, vam comptar amb la presència de **Gregorio Luri**, doctor en filosofia, llicenciat en Ciències de l'Educació i mestre. Luri va afirmar que és molt complicat parlar de noves tecnologies perquè el debat està molt polaritzat; a més, els avenços tecnològics van més de pressa que la nostra capacitat per pensar-los. Això ens deixa en una situació de desempament però, va afegir, a la vida sempre ho estem, de desemparats i, va afirmar, aquesta és la condició humana. Per Luri, podem estar vivint una evolució tecnològica que canviarà la humanitat però, a internet no hi ha res més, ni res menys, que el que ja hi havia escrit als murs de la ciutat de Pompeia l'any 73 d. C. És, per tant, una nova tecnologia que els humans utilitzem segons la nostra idiosincràsia: l'ésser humà és un animal dissenyat que dissenya tot allò que toca i que, per tant, es veu redissenyat pels seus productes. I aquesta és la nostra grandesa però, també, el nostre desempament. Les tecnologies, per tant, són pròtesis antropològiques que amplifiquen les nostres capacitats autoconstructives i autodestructives. La diferència que té internet respecte d'altres tecnologies és que s'ha convertit en la lupa més diàfana de la nostra condició humana i això no agrada a tothom. Per ell, a internet, qui té coneixements, criteri i capacitat

P E N S A M E N T

atencional obté grans rendiments del seu esforç; qui no en té, acabarà perdent la mica d'atenció de que disposi. Davant de la pantalla, qui ha de dominar som nosaltres. D'aquesta manera, va afegir, no perdrem tant de temps en coses que no són importants i podrem adquirir coneixements rellevants i sistemàtics. Per adquirir aquests coneixements, hem de posar-hi alguna cosa de part nostra. Pensar és fàcil però pensar bé no ho és. Per pensar bé hem d'aprendre a quedar-nos sols amb els nostres pensaments. Tots ens fem preguntes, el problema és que, en buscar les respostes, ens distraiem; de vegades oblidem les preguntes; d'altres, ens conformem amb qualsevol resposta. Hem de saber trobar el coneixement rellevant que s'amaga en la sobreabundància d'informació i, per fer-ho, cal saber fer les preguntes adequades. L'únic que funciona per convocar les idees és pensar els problemes a fons. L'esforç és vital i la cultura de cadascú, fonamental. En aquest sentit, va posar de relleu una idea que, per a ell, és bàsica, si ens podem dissenyar intel·lectualment, encara que només sigui una petita part, tenim el deure moral de fer-ho. L'eina principal per poder fer-ho és el llenguatge, que és la nostra principal eina tecnològica. És el que ens permet aprendre, per traduir els sentiments, per fer projeccions sobre les nostres possibilitats, per empatitzar, etc. La qüestió amb internet i les noves tecnologies, per tant, està en quin ús en fem i, sobretot, en treure'n tan partit com sigui possible i, així, desenvolupar les nostres virtuts intel·lectuals. Com? 1, volent fer-ho i sent conscients que és a les nostres mans; 2, preocupant-nos per enriquir el nostre domini lingüístic; 3, aprenent a moure'ns amb soltesa en diferents àmbits socials, tant virtuals com presencials; 4, educant la nostra capacitat d'atenció profunda; 5, desenvolupant un pensament estratègic que ens ajudi a la reflexió; 6, posseint coneixements, que són els motors principals de l'aprenentatge; 7, distingint la informació valuosa de la irrellevant; 8, posseint certa perspectiva sobre el present; 9, dormint les hores adients, no dormir té efectes notables en l'evolució neurològica i en la capacitat d'atenció i 10, no oblidant els amics reals, per als quals no hi ha substitut.

Sant Jordi 2015

El pop sense tinta

Hi havia una vegada un pop que es deia Pot. Li encantava jugar amb la seva millor amiga, la Lara. Als dos els agradava molt jugar pel mar i llençar-se tinta. Però jugant i jugant, el Pot un dia es va quedar sense tinta i li va demanar a la Lara que l'acompanyés. El peix, la medusa i la balena l'ajudarien a solucionar-ho. Un cop els van trobar, els tres animals van ajudar el Pot a recuperar tota la tinta que havia escampat pel mar.

Marta Relat Pujol
1r de Primària

La Lila troba parella

Una vegada hi havia una gata que es deia Lila. Era de color negre amb taques blanques, tenia els ulls verds, les orelles punxegudes i un collaret taronja amb el seu nom. Era molt maca i era femella. Era però molt que molt valenta i vivia en una casa al costat del camp.

Ui perdoneu encara no m'havia presentat. Jo sóc l'Anna, la mestressa de la Lila.

Doncs un dia jo estava regant les plantes i la Lila se'n va anar per un caminet. Jo vaig pensar que ja tornaria però era l'hora de dinar i la Lila encara no havia tornat!!! Sabeu què passava? Doncs que la Lila s'havia enamorat!!! Ho sé perquè el següent dia va venir amb un gat!!!!

I conte contat conte acabat que dos gats estan enamorats.

Judith Subirats Bosch
2n de Primària

El rellotge màgic

Hi havia una vegada un nen, que es deia Martí, que sempre havia de fer cua i que volia dormir més.

Va pensar que podria fer un rellotge que parés el temps.

Es va passar dies i dies intentant construir aquell rellotge. Ho intentava però no li sortia. Fins que un dia li va sortir i, directament, el va fer servir.

Parava el temps per dormir més estona però va trencar el rellotge sense voler... i el temps va quedar parat!

Va mirar, si algú, encara, seguia movent-se, però ningú no es movia. Ell no sabia què fer.

No podia menjar perquè ningú no podia moure's. Va posar el rellotge a la taula i es va posar a plorar.

Va donar un cop a la taula i el rellotge va tornar a caure.

Aleshores va sortir al carrer per comprovar si sobrava menjar d'algun restaurant i va veure que la gent es movia!

Com és que es mou la gent?

Ja ho sé! –va pensar– quan m'ha caigut el rellotge de la taula es deu haver arreglat!

De cop i volta en Martí es va despertar i va adonar-se que era només un somni.

Des d'aquell dia ja no es va queixar més que el temps no es pogués parar.

Conte contat... i aquest conte ja s'ha acabat!

Guy Monfort Romijn
3r de Primària

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

El cocodril blau

Una vegada, en un país llunyà, hi havia un cocodril blau.

Aquell cocodril, com no podia ser d'altra manera, es deia Blau.

Un dia, quan estava dormint, un huracà molt fort se'l va emportar molt lluny d'aquell país.

Quan es va despertar es va trobar al jardí d'una casa. En aquella casa hi vivien dos bessons: en Pavel i l'Igor.

Quan el van veure no sabien ben bé què era, però després ho van saber.

Com que no parlaven l'idioma cocodril li van dir al seu pare (que era científic) que els preparés una poció per poder parlar amb el cocodril.

El Blau estava mort de por, però després va saber que eren bons nois.

Li van preparar un llit, menjar per cada dia i un lavabo.

Cada dia, quan l'Igor i en Pavel sortien de l'escola feien moltes coses junts: jugar a la Play, anar a la piscina a banyar-se, dibuixar, llegir... i el millor de tot: jugar a futbol!

En Blau s'ho passava molt bé en aquell país, però... seguia trobant a faltar el seu poble.

Hi va estar vint anys en aquell país.

A mesura que en Pavel i l'Igor s'anaren fent grans, jugaven menys amb en Blau.

En Blau desitjava tornar però no sabia com fer-ho.

Un dia, mentre escoltava el telenotícies, va saber que, aviat, s'aproparia un huracà.

Aquell era el moment clau!

Quan va arribar el dia de l'huracà va passar el mateix que vint anys enrere.

Es van dir adéu i en Blau va poder tornar al seu país.

I... conte contat... per la xemeneia s'ha escapat!

Adrià Banqué Lorente
4t de Primària

Gràcies a la Rita

Hola, em dic Albert i tinc 10 anys. Estic escrivint al meu diari què he fet avui: "Avui he anat al zoo amb l'àvia... Davant de la gàbia dels micos li he preguntat:

- Com és que els micos poden escalar tan bé?

- Això t'ho explicaré amb una història- m'ha contestat ella:-

Fa molts i molts anys, abans que els humans existim. Una mico que es deia Rita va haver d'anar-se'n de les seves terres perquè el seu pare, en Kong havia perdut una batalla contra un altre mico. Tres dies després... Estaven molt cansats de caminar i no havien menjat res. Fins que van parar. Llavors la Rita va veure una cosa groga a dalt d'un arbre i ella, que era molt curiosa i volia veure si allò es podia menjar, s'hi va enfil·lar per veure què era. Al principi li va costar una mica perquè no hi estava acostumada, però al final ho va aconseguir. En va agafar un. Què creus que era?

- Un plàtan! -li he contestat.-

- Molt bé! El va intentar llepar- ha continuat ella-, però clar com que tenia pell no li va agradar. Aleshores el va intentar colpejar amb una pedra i va treure la pell. Llavors va mossegar-lo... Mmmm... Que bo que estava...

Li ho va dir a tothom. Tots li van fer cas menys el seu avi. L'avi no es fiava dels plàtans i preferia anar-se'n a buscar un altre lloc on viure. Tots els altres es van quedar a viure als arbres i es van acostumar a escalar i penjar-s'hi. Després d'uns dies van trobar l'avi mort. Saps per què?

- Perquè no va evolucionar?

- Exacte- ha afirmat ella.- Això es diu selecció natural: els animals que no s'adapten moren.

- Ja ho entenc tot- li he contestat jo- els micos han evolucionat i ara ja saben grimpar els arbres."

Apareix el meu germà gran, l'Arnau.

- Arnau si no t'espaviles la selecció natural t'eliminarà.

- A dormir!- És la mare, ho sento no puc continuar però espero que la meua història t'hagi agradat.

Albert Casals Vilar
5è de Primària

Estàs segura?

Va obrir la porta de l'escala i no va saber si tirar escales amunt o agafar l'ascensor. Un cop creia estar decidida va pensar que aquell màgic invent que cada dia la pujava automàticament cap el cinquè pis es podria espatllar. I per això es va decidir a pujar-les a peu. Va començar a pujar les escales com una boja i no sabia si pujar-les d'una en una o de dues en dues. Un cop creia estar decidida, va pensar en la possibilitat de no fer ni una cosa ni l'altra, de pujar-les una amb el peu dret, dues amb el peu esquerre i quatre d'esquenes, així ho va fer repetidament. La cosa no era gens fàcil però tot i el risc que corria de caure va ser prou entretingut.

Finalment va arribar fins a dalt. Va estar a punt de tocar el timbre, però no va saber si fer-ho amb la mà dreta o amb la mà esquerra. Un cop creia estar decidida, va pensar que el millor era picar la porta i fer-ho amb les dues mans. Va entrar a casa després que la mare obrís, i després de preguntar-li què volia per sopar, no va saber si contestar que sí que volia sopar o que no volia sopar, però aquella no era una bona opció, perquè la panxa començava a protestar.

Va ficar-se al llit i no va saber si posar-se a dormir o parar-se a rumiar. Un cop creia estar decidida, va pensar que aquell somni envoltat de dubtes s'havia d'acabar, per això, un cop va estar decidida, va tenir clar quin peu havia de posar a terra a l'hora d'aixecar-se.

I va ser el peu dret!

Carla Garcia Lorente
6è de Primària

On se n'han anat, les lletres?

Hola, em dic Jordi. Visc a Cambridge, un poblet d'Anglaterra. Ara estic jubilat, però en el seu moment vaig ser professor de llengua de la seva prestigiosa universitat. Tinc 78 anys. En aquests anys he viscut les coses més extraordinàries que us pugueu imaginar: una pluja de vaques, l'intercanvi dels colors (blau per verd, vermell per groc, i així amb tots els colors...), la desaparició de tots els cotxes de la Terra... Però el fet més extraordinari i caòtic que m'ha passat ha estat la fuga de lletres. Ara us explicaré, fil per randa, com va succeir aquest últim afer.

Jo anava, com cada dia, caminant cap a la universitat quan vaig recordar que la meua dona m'havia demanat que anés a la fruiteria a comprar unes quantes pomes per casa. Com que encara tenia temps per fer-ho, vaig decidir anar-hi. Em vaig dirigir cap a King's Parade, que és on es trobava la fruiteria. No recordava gaire bé quin número del carrer era, però vaig pensar que això no tindria importància, ja que sempre podria fixar-me en els rètols de les botigues. Quan vaig arribar al carrer, va succeir una cosa estranyíssima: al final de tot es veia una filera de lletres desfilant, anant-se'n del seu lloc cap a un punt desconegut. Tots els aparadors, cartells, noms del carrer, diaris... s'havien quedat sense lletres. No n'hi havia ni una sola en tot el poble!

Tothom estava confós preguntant-se què havia pogut passar. Vaig deixar de banda l'encàrrec i em vaig dirigir directament a la universitat a explicar-ho a tothom. En arribar-hi, vaig adonar-me que els llibres, documents i apunts també estaven en blanc. Em vaig témer el pitjor: totes les lletres del món havien desaparegut! Ho vaig anar a dir als companys de la secció de fenòmens paranormals, però ells tampoc no tenien cap explicació lògica.

Me'n vaig anar a casa, ja que a la universitat, sense lletres, no s'hi podia fer res. Durant tot el dia vaig estar donant-hi voltes. Al cap d'hores de pensar-hi, vaig decidir anar al Museu de l'Escriptura per així poder preguntar als experts en lletres. Vaig agafar el cotxe i en mitja hora m'hi vaig plantar. El museu era obert i també, com era d'esperar, no hi havia ni una sola lletra. Vaig anar cap a la zona d'oficines, i en un despatx amb la porta mal tancada, se sentia molta gent discutint en veu alta. Mentre esperava per poder entrar en alguna de les oficines, em va picar la curiositat per saber què estava passant en aquella on hi havia tant xivarri. Em vaig acostar a la porta, vaig ficar-hi el nas i, en veure el que estava succeint, em vaig quedar estupefacte. Hi havia totes les lletres del món, de colors, formes i mides diferents, parlant sobre la "vaga" que estaven fent. Una D majúscula deia que els humans no en feien un bon ús i, a més, abusaven d'elles.

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Em vaig haver de fregar els ulls diverses vegades per assegurar-me que el que veia era veritat, que no estava somiant. No sabia què fer. Finalment, vaig pensar que el millor que podia fer era parlar amb elles, dir-los que eren molt necessàries per a nosaltres i que, si us plau, cadascuna tornés a la seva posició. Quan vaig irrompre a la sala, es va fer un silenci enorme i totes les lletres es van girar cap a mi. Quan els vaig demanar que abandonessin la vaga, es va muntar un guirigall de mil dimonis. La h es queixava que ben poca gent se'n recordava d'ella, i la v i la b que les confonien tot el dia. La majoria d'elles deien que les substituïen per vulgars "emojicons" i, a més, que els posaven de boca en boca de la gent per insultar-se i barallar-se. No vaig tenir més remei que donar-los la raó i em vaig comprometre, en la mesura de les meves possibilitats com a professor, a intentar corregir la situació. Com que no se'n fiaven ni un pèl, m'ho van fer prometre damunt d'un abecedari. Aleshores, totes les lletres empenyueren el viatge cap a les seves posicions originals.

El matí següent, totes les lletres eren al seu lloc, i em sentia com un heroi. En arribar a la universitat, vaig explicar als meus companys el que els havia promès a les lletres. Per això, des d'aleshores, la Universitat de Cambridge s'encarrega que tothom faci un bon ús de la llengua i, així, que les lletres estiguin contentes.

Gerard Castells Tortosa
1r de Secundària

Llàgrima salada

Tanco els ulls i només veig els seus, tan blaus com el mar, tan blaus com el cel, que estaven plens d'amor i saviesa units en la perfecta combinació. Amb aquest record en ment, em rodola una llàgrima galta avall fins a arribar als meus llavis. Els seus eren increïblement perfectes, d'acord amb les seves blanques i rectes dents i el seu somriure inoblidable.

Va morir dimecres, 20 de juny de 2014, dos dies abans del meu aniversari, a les 3:24 de la matinada, en un hospital de Barcelona. Des de llavors, cada dimecres de cada setmana, me les enginyo per passar per davant de l'hospital. Llavors recordo quan m'ho van dir, ja venien amb els mocadors. No van fer falta paraules per dir-ho, amb una mirada en vaig tenir prou. Ell ja s'havia acomiadat de mi, ja sabia que arribava la seva hora. Vaig sortir corrents d'aquell putrefacte hospital, tan ràpid com vaig poder. Em vaig estirar al meu llit i el vaig convertir en un mar de llàgrimes. No em van molestar en tota la nit, només em van haver d'obligar a menjar alguna cosa per esmorzar abans de tornar al llit, on no aconseguia dormir.

En moments com aquest, al principi, no pots deixar de plorar. Cada segon que veus alguna cosa que et pugui recordar aquella persona plores, per molt que no hi hagi relació amb allò que te la recorda. Et tornes obsessiu. El veus on no hi és. Tu plores, plores fins que ja no et queda més aigua.

Després et preguntes: què hagués passat si... Et penedeixes d'haver dit qualsevol cosa desagradable, d'haver-li cridat, d'haver-li fet una mala mirada, en fi, de qualsevol cosa. Busques culpables, per molt que no hagin fet res. Els culpes de la seva mort i et tornes insuportable. És quan les llàgrimes són substituïdes pel silenci, silenci que s'omple pensant o, simplement, no és omplert. No vols parlar perquè no vols sentir-te feble, sentir-te fràgil.

Però poc a poc t'adones que no només hi ha pluja al món, que també hi ha rajos de sol. Al principi, no els aprofites, ni tan sols els veus, però al final acabes aprofitant la seva escalfor. Així que, finalment, el silenci és omplert per les primeres paraules, per les primeres frases. Lentament, perquè els temps ho cura tot, vas tornant a "aprendre" a parlar.

No te n'oblides, ni ho superes, simplement aprens a conviure-hi, ja que és impossible oblidar-lo, és impossible superar-ho. Oblidant-lo únicament ho taparies, però en qualsevol moment la tapa es pot treure i és molt difícil tornar-la a posar. Superar la mort senzillament és impossible. De manera que tens l'opció més fàcil i alhora més perfecta.

D'alguna manera t'adones que la vida és com un tren amb les seves estacions, en les quals baixa gent, a cadascuna, éssers estimats, però tu no pots fer que el tren quedi aturat esperant que aquell que ha baixat torni a pujar. El tren segueix i no parará fins que no arribi a la seva estació final. De manera que sí, acabes aprenent a deixar que faci el seu trajecte.

Clàudia Ventura Nadal
2n de Secundària

De l'origen d'una espècie

Així que un dia prenc la llibreta, oblidada en un calaix des que me la van regalar pel meu setè aniversari. Una llibreta maca, blava, perquè sóc un nen i aparentment això és prova irrefutable que m'agrada el blau, tancada amb una espiral. Segons la meva opinió, aquesta llibreta és enorme (per al nen de set anys que jo era llavors), ben bé dues-centes pàgines quadriculades de la mida d'un foli d'escriure. Tres pàgines són corrompudes amb gargots i dibuixos fets amb ceres de colors. A partir d'aquí, un llenç blanc. Agafo el bolígraf i començo a escriure. Tan bon punt toco el paper, ja no sóc aquí. Una paret divideix el món en dos: una meitat, la fantasia; l'altra, gent madura, feta i dreta, que no té temps per pensar en banalitats. Jo em trobo en la primera meitat i veig el món amb els ulls d'un infant, que no es preocupa per res, que viu i deixa viure. Multitud de creacions intangibles de tots els somiatruïtes del món em vénen a rebre, i passo per planetes amb éssers de tres ulls i sis cames, per cavallers que lluiten amb diverses bèsties, per màquines terriblement complexes només comprensibles per Stephen Hawking. Seguint un sentit de l'orientació desconegut passo per davant de les cares de la gent, que, orgullosa, observa els seus universos. Segueixo endavant, i em trobo al final en un pou infinit de "res". La gent que imagina sap què és aquest "res" del qual parlo. Pels que no imagineu, el "res" és el punt base de tot, on es forma una idea, una il·lusió, un pensament, una por. En el "res" també creem operacions o regirem nombres buscant una "x" o una "y". Realment no es veu, però gairebé tothom m'entendrà si dic que no es veu: es nota. I tothom té un "res", i és amo i senyor del seu "res". Escric "univers", i espero. Davant meu, planetes cobren forma, rodons com pilotes de platja; i també obtenen una òrbita al voltant de la seva estrella, que al seu torn gira en una galàxia. Són només roques, sense objectiu propi, només es mouen perquè això és el que els dicta Newton i el seu coi de gravetat. Jo me'ls miro, ells em miren (figuradament), i sento pena. La meva propera paraula és "voluntat". Els tallo les cadenes, i els deixo campar interestel·larment, visitar el seu amic de la galàxia veïna, que no veia des del Big Bang. Inevitablement, els planetes més grossos comencen a formar grups, obtenint així poder sobre un nombre reduït de planetes. Formen un escenari interessant, però molt avorrit. Això ja es veu cada dia en escala molt menor. No tinc temps d'acabar de pensar-ho, que els planetes es llancen a una guerra de destrucció total. Jo no tenia això en ment quan els vaig donar voluntat, així que arrenco la pàgina i el "res" torna a ocupar el meu camp de visió. Un altre cop escric "univers". Busco un planeta adient, ple d'aigua i de verd. Escric "vida", i observo com neixen amebes, es fan més grans i, finalment, dues espècies. I quatre. I vuit. Una espècie capta la meva atenció des del principi: camina sobre dues extremitats, la seva pell no és coberta de pèl gruixut i espès i no semblen tenir cap aptitud concreta, es troben en un punt neutral. Però encara són una espècie com qualsevol altra que caça, s'agrupa i es reproduïx. Em cauen en gràcia, i els dono "curiositat", perquè

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

puguin posar les seves mans hàbils a treballar, i que no quedin empresonats en aquesta tranquil·la però horrible gàbia que és la rutina. I pobre de mi quan els vaig concedir curiositat, perquè perdo el control. La curiositat els permet preguntar-se coses, i això desenvolupa la raó, que desenvolupa la voluntat. La voluntat els porta a millorar, i creixen, però també es divideixen. Al principi, només es divideixen en petits grups, cadascun a favor d'una cosa concreta, o que tenen opinions que difereixen una mica de la dels companys. A més, es pregunten d'on vénen, i aquí neixen dues teories: una els compara amb els animals del seu voltant i diu que tots vénen d'una primera espècie: en diuen evolució. L'altra observa com totes les altres espècies es troben dins de la "rutina", s'adona que ells no hi són, i diu que ells són els escollits per mi i, sense el meu consentiment, em donen un nom. Aparentment ara sóc Déu i formo part de la teoria del creacionisme. I encara hi ha més subdivisions en cadascuna, com si la voluntat només els servís per fer-los les coses encara més difícils.

I jo maldo per fer-los entendre que són germans, que no han de barallar-se per coses fútils. Quan estic a punt d'arrencar la pàgina un altre cop, penso, tinc dret a arrencar la pàgina? Bé que nosaltres som iguals, i cap de nosaltres creu que el millor que es pot fer amb nosaltres és simplement esborrar-nos. Sento que em criden des de l'altre costat de la paret, així que tanco la llibreta i responc. Faig tard a classe. Em preparo la motxilla a corre-cuita i deixo la llibreta oberta sobre la taula. Al cotxe, una veu anuncia a la ràdio que hi ha hagut un altre atac jihadista en una cafeteria de Sydney, i que es cou una guerra a gran escala entre jueus i palestins. I penso que hi ha un noi amb una llibreta blava mirant-los des de dalt, i que potser no té tanta paciència com jo.

Guillem Turon Font
3r de Secundària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

El vol

Sota uns pins d'una àrea de servei està estacionat el camió; a dins, el conductor es pren el descans obligatori després de quatre hores de conducció sense pausa. Al tràiler reposen els contenidors que des de la Xina porten pneumàtics per a camions com el que els transporta. A l'interior d'un dels pneumàtics s'hi ha acumulat una mica d'aigua, i a la superfície, la larva es prepara per descloure's.

El conductor torna de pressa del lavabo, ja han passat el quaranta-cinc minuts reglamentaris, demà té lliure i només pot pensar en la seva nova pantalla de plasma, seixanta-dues polzades. De manera instintiva, obre la porta del tràiler i comprova que tot estigui en ordre.

L'escletxa de llum que s'escola a l'interior del contenidor desperta la larva després de dos dies d'hibernació. La larva, convertida en mosquit, lluita per desfer-se de l'embolcall que l'envolta: les seves ales emergeixen del capoll; forceja per poder treure el cap, després el tòrax i l'abdomen; finalment, s'impulsa amb les potes posteriors i vola, vola per primera vegada, sense necessitat d'aprendre'n. El jove mosquit explora el contenidor, reconeixent els límits del seu nou món, tan gran en comparació amb l'anterior. El seu instint de set l'empeny a buscar una sortida desesperadament. Recorre el tràiler d'una punta a l'altra sense descans. Finalment, s'escola involuntàriament per l'escletxa de la porta a l'exterior.

El sol, en mig del cel completament clar, abraça l'asfalt. Al conductor les gotes de suor li cauen pel front fins a les celles. Busca sense mirar el botó per engegar l'aire condicionat. S'equivoca, encén la ràdio. Sona un clàssic del rock, però no és capaç de recordar-ne el nom. Apura la cigarreta i la llança per la finestra mentre cantusseja la tornada amb un anglès inventat.

El mosquit, enlluernat pel sol i arrossegat per l'huracà que provoca el tub d'escapament, lluita per mantenir el vol. Els cotxes passen molt de pressa al seu costat, creant remolins que ràpidament va aprenent a dominar. S'eleva per sobre dels cotxes, triomfant. Descobreix un petit cotxe platejat, un Citroën C1; dins del cotxe una noia obre la finestra. Vola assedegat a la màxima velocitat que li permeten les seves ales acabades d'estrenar.

S'hi acosta tant que ja pot olorar-li la sang, quan de sobte una cigarreta impacta contra la seva ala dreta, desviant-lo del seu camí.

- Papa, mira quin mosquit tan gros! - el mesura amb el dit a través del vidre, l'examina amb deteniment.

- No puc mirar, estic conduint. Però segur que és un d'aquells de la plaga asiàtica que deien a la ràdio. Es veu que són perillosos, et poden matar si et piquen.
- No han dit això. Han dit que potser podien ser transmissors de malalties.
- El que tu diguis, nena.
- Però, mira'!!
- Ostres, doncs sí que és gros...

Al camió sona una altra vegada la tornada i just en el moment que li ve el nom de la cançó al cap, un Citroën platejat se surt del carril i se li acosta perillosament. Toca la botzina.

- Imbècil, mira per on vas!

El cotxe reacciona ràpidament i el mosquit es desenganxa del vidre; a dins l'home esbronca la seva filla per haver-lo distret. El conductor del camió ha oblidat una altra vegada el nom de la cançó. Apaga la ràdio, i ara sí, encerta el botó de l'aire condicionat. Dins el tràiler la sacsejada ha desplaçat els pneumàtics, i dins seu els tolls d'aigua s'han remogut: milers de larves es preparen per descloure's.

Ignasi Sellart Combalia
4t de Secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

La vaca fa amics

Fa molts i molts anys hi havia una vaqueta, que vivia en una granja i era diferent a les altres vaques.

Un dia va anar a fer un passeig al riu. Va sentir una veueta que deia: -ajuda, ajuda!

La vaca va anar corrents cap a aquella veueta. Quan va arribar va veure un porquet que estava enfonsat al fang i li va preguntar:-com t'has enfonsat?

I el porc li va dir: -jo no tinc amics, he anat a fer un passeig tot sol i en posar-me a jugar al fang m'he enfonsat.

-Tranquil, ara mateix et trec d'aquí!- li va dir la vaca.

La vaca va treure el porquet i es van fer amics. I tots els dies quedaven per anar a jugar junts.

Marta Ramos Baiget
1r de Primària

La nena que volia tocar la lluna

Hi havia una vegada una nena que volia tocar la lluna. Per això, els seus amics reien d'ella:

- No ho aconseguiràs mai!-li deien.

La nena li va explicar al seu pare que els seus amics es reien d'ella.

- No et preocupis. Jo tinc una cosa que t'ajudarà- li va dir el seu pare.

Lavors el pare va treure un llibre gegant. Quan la nena el va veure es va quedar bocabadada:

- Ostres pare, és un llibre molt maco! Però, per a què serveix? -va dir la nena.

- Serveix per ajudar-te a tocar la lluna -va dir el pare.

La nena ho va intentar de moltes maneres, però cap d'elles li van funcionar.

- Com t'ha anat?- li va preguntar el pare.

- Malament...- va respondre-li ella.

- Per què?

- Perquè no ho he pogut aconseguir.

- No passa res. He tingut una idea. Pots fer-ho amb la imaginació.

La nena així ho va fer i es va adonar que va ser la millor idea que havia tingut mai. I conte contat, aquest conte s'ha acabat.

Carla Peña Jiménez
2n de Primària

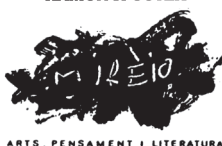
Els si us plaus

Hi havia una vegada un nen que es deia Lluís que sempre, sempre i sempre deia si us plau.

Un dia sopant, el Lluís li va dir al seu pare: -Em passes el pa? Però el seu pare no li va donar. Li va tornar a demanar però no li va donar. Aquella nit va tenir un malson i s'adonà que l'únic si us plau que tenia havia marxat. L'havia de recuperar, però com? Aleshores va veure una pista que li havia deixat el seu si us plau, era un rellotge del temps!

Va passar per tots els llocs menys pel que havia de passar fins que al final va veure milions i milions de si us plaus. Com no sabia quin era el seu va alliberar-los a tots. Però, qui hauria fet això? Era el rei si us plau, que ja era molt vell i no tenia ganes de lluitar. I així es com van salvar a tots els si us plaus del món.

Eduard Romero Pérez
3r de Primària

L'oreneta

Mireu l'oreneta
que vola pel cel
és bastant negreta
i ràpida com un estel.

Vola amb empenta
sense cap mena de por
i saluda contenta
quan veu el voltor.

Quan està cansada de volar
en un arbre pon els ous.
I quan els pollets volen menjar
se'n va a buscar insectes ben tous.

Quan vingui a casa nostra
hi traïem la neu,
i quan caigui la posta
li podrem dir "adéu!"

Oriol Salvany Pous
4t de Primària

La vida és com l'eco

Ja fa uns quants anys que a la vall de Duesmuntanyes van passar uns fets extraordinaris. Resulta que un pare que es deia Joan i un fill que es deia Marc estaven passejant per la vall perquè en Marc havia de fer un treball sobre la natura per part de l'assignatura de ciència. Però de sobte, per culpa d'una pedra punxeguda, grisa i lletja, en Marc va tenir la mala sort de caure, i sense voler se li va escapar:

-Maleïda siguis! He caigut per culpa teva!

Quin ensurt més gros va tenir el pobre Marc quan, sense saber com, va tornar a sentir exactament el mateix que havia dit. Era la pedra qui parlava? Seguidament, en Marc va tornar a dir:

-M'estàs prenent el pèl? Ara veuràs!

Altre cop. Una veu misteriosa va repetir exactament el que havia dit. En Marc no se'n sabia avenir i, confós, es va posar a plorar. En Joan va intentar consolar-lo:

-Marc, em sembla que t'hauries de disculpar amb la muntanya.

-La muntanya?-va dir. -Si és la pedra qui parla. Ningú em té respecte!

En Joan, veient la situació en què estava el seu fill li va explicar:

-Marc, qui parla no és la pedra, és la muntanya, no, més ben dit, és l'eco!

-L'eco? I qui és aquest senyor?

-No és cap senyor. L'eco és la repetició d'un so quan aquest topa amb un cos dur.

De sobte en Marc va dir:

-Perdó!

I com a resposta va rebre un altre "perdó". L'endemà li ho va explicar tot a la mestra, i ella va dir:

-Exacte! La nostra vida és com l'eco. Si la cuidem i l'estimem ella farà el mateix, però si la maltractem i la ignorem farà també el mateix. Ho has entès Marc?

-Sí mestra, moltes gràcies.

Berta Navarro Gálvez
5è de Primària

Fotografies

Em dic Amanda i tinc setze anys. Visc pràcticament sola a casa dels meus pares perquè ells gairebé mai no hi són. Ara mateix estic entrant al despatx del meu pare, on sembla que les parets estiguin fetes de fotografies. M'ajupo per recollir una imatge on surto jo de petita, junt amb la meva àvia materna. Ella em va ensenyar moltes coses i em va educar. Ja fa molt de temps que va passar a l'altra vida. Era just una nena, però recordo que la vaig plorar molt. Era la meua principal companyia, me l'estimava molt i ara la trobo a faltar. Tiro la fotografia a la taula perquè les meves llàgrimes amenacen d'aparèixer, i la conseqüència seria que em desfés en un mar de llàgrimes. Moc la cadira amb força i això fa que caigui un paper perfectament emmarcat, amb gran estrèpit. L'agafo amb dubte en veure que és un certificat del pare, de quan es va treure el títol de jutge internacional. Pensareu que és una estúpidesa que tingui temor d'un simple paper, però aquest full és el que en certa manera ha provocat que jo només hagi crescut amb la companyia de l'aire. Sempre m'he sentit sola, per exemple en els aniversaris on havia de bufar les espelmes sola. Fins que ell va arribar a la meua vida capgirant-ho tot. Furgó en el meu jersei una foto del seu rostre d'ulls verd maragda i cabells rossos. En Bruno. Només era un noi de dotze anys però la seva manera de veure les coses ho va canviar tot. Va fer que mirés el cantó positiu de les coses. I quan ell em va deixar sola per culpa d'aquella maleïda leucèmia, vaig comprendre totes aquelles paraules que uns mesos abans no havia pogut desxifrar: la vida no és eterna i nosaltres no decidim quan s'acaba, però sí que podem fer-la nostra. Gràcies àvia. Gràcies Bruno. I gràcies pares per haver-me entregat la vida amb totes les seves qualitats i defectes.

Ona Girbau Miralles
6è de Primària

Piquen?

Obro els ulls. Tot és fosc. Em sento confús i sóc incapaç de pensar amb claredat. Estic immòbil i tan sols puc parpellejar. Un llençol cobreix el meu cos. Sento les veus d'algú que parla a prop meu. Poc a poc, a mesura que vaig recuperant la consciència, començo a pensar que em donen per mort. Un calfred em recorre tot el cos. Em poso nerviós. Noto que el cor se m'accelera i em batega ràpidament. Amb totes les meves forces intento pensar alguna manera de demostrar que sóc viu. Provo de moure el meu cos, però cap part respon excepte el peu esquerre que sembla que pugui moure's lleugerament. Intento tocar, amb la punta del peu, una de les persones que m'envolta, però sóc incapaç. De sobte sento el soroll de les portes d'un ascensor i començo a baixar. Durant l'estada a l'ascensor intento calmar els batecs del cor pensant que tard o d'hora algú s'adonarà que no estic mort. Finalment s'obren les portes. El primer que sento és una forta olor de formol. Sento que les veus de les persones que m'acompanyen s'allunyen a poc a poc i, de sobte, el silenci. Començo a notar que fa molt fred. El temps passa i cada cop estic més angoixat. Intento moure novament el meu cos i aquest cop noto que he perdut la mobilitat del peu esquerre que, feia tan sols uns minuts, semblava que podia moure lleugerament. Començo a tenir por, i a pensar que no en sortiré viu, d'aquesta. Paro a pensar què m'ha pogut passar per arribar a aquesta situació, però lamentablement no recordo res. Deu fer una hora que estic en aquesta posició. Sobtadament torno a sentir obrir-se la porta de l'ascensor. Això m'esborra els pensaments negatius i m'omple d'esperança. Noto unes passes que s'aproximen i seguidament un soroll d'estris metàl·lics que algú està manipulant. Noto un pes sobre el llençol que em cobreix el cos a la zona de les cames. Tot d'una, un soroll ensordidor semblant al d'una serra mecànica envaeix la sala. No em preguntis com aconsegueixo tirar el pes que reposava sobre les meves cames. Un terrabastall se sent per tota la sala i després d'uns segons de complet silenci: "Ostres, és viu!".

Sóc a l'hospital, a poc a poc he anat recuperant la consciència i la mobilitat a tot el cos. Segueixo sense recordar res del què em va passar. M'han explicat que em va trobar un excursionista prop del cim de Greenwood Mountain (Nashville), a més de cinc-cents quilòmetres de casa meva. Em van prendre les pulsacions, però el meu cor no responia en aquells moments. Això explica que em donessin per mort. La meva dona i els meus fills estan convençuts que havia anat a treballar a l'oficina com de costum i, de fet, el meu cotxe era a l'aparcament quan va passar tot. Les coses no quadren. Els dies passen i sóc incapaç de viure amb aquesta sensació. El dia set em donen l'alta i per fi podré tornar a casa.

Avui, dia 28 d'abril, fa sis mesos que tot va succeir. Encara no he pogut refer la meua vida i encara no m'ho he pogut treure del cap. És espantós viure amb aquesta sensació de por i de neguit. No puc dormir pensant que moriré sense saber què va passar aquell dia. He decidit anar a la platja, no hi havia tornat des del succés. Fa un bon dia i la brisa té la velocitat justa per ser agradable. Porto estona mirant aquell home que pesca, de rostre enigmàtic i mirada profunda, amb un nen que l'acompanya. No sé per què, però em resulten familiars; com si els hagués vist abans. Decideixo acostar-m'hi. Els observo de més a prop durant uns segons. Una força interior m'empeny a conversar amb ells i pregunto: "Piquen?". El nen em mira, somriu i s'asseu a la roca on té recolzada la canya. Llavors, l'home s'aixeca i em parla amb un to de veu que em resulta encara més familiar: "No piquen". I seguidament em somriu, agafa el nen i se'n van. Després d'unes passes l'home es gira i pregunta: "Véns?". Jo no responc i me'l quedo mirant amb aire confús uns instants. Es torna a girar per seguir el camí de la platja i llavors veig que a la bossa de roba on hi duen els estris de pesca hi ha unes paraules escrites amb lletres grans i negres: "Greenwood in Black Mountain Neuro-Medical Treatment Center".

Ho acabo de recordar tot!

Ferran Cabré Sariol
1r de Secundària

Bella imperfecció

En un prat de flors silvestres
hi ha una sola rosa vermella.

Una sola rosa com la sang
s'alça innocent d'entre les altres flors.

Com s'aprecia la bellesa d'una rosa,
si no és quan només n'hi ha una?

Si quan està envoltada d'altres,
totes semblen igual.

En una cova fosca i bruta
hi ha una sola llum.

Una llum blanca i brillant
que resplendeix sense esforç.

Com si no es podria veure una llum
si no hi hagués fosc al voltant?

Perquè una no podria existir sense l'altra,
ja que, encara sent contràries, es complementen entre elles.

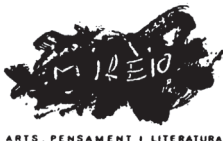
Potser si la fosc no quedés eclipsada per la llum
trobaríem la seva bellesa.

Potser en un camp ple de roses perfectes
trobaríem qualsevol altra flor més bella.

Perquè la bellesa és relativa
o potser és que no sabem apreciar-la.

El cert és que en un lloc on tot és perfecte,
potser seria la imperfecció la que semblaria més bella.

Maria Checa Ridao
2n de Secundària

L'àlbum

Era un matí fred de gener, quan un home del poble va trobar al mig del carrer la meua àvia desorientada i vestida amb una senzilla bata d'anar per casa i sabatilles. Aquell va ser el dia en què la mare i els tiets van decidir ingressar-la en una residència de tractes especials. Tota la família sabia que un dia arribaria aquest moment, però ningú no volia acceptar-ho, ningú menys jo. És per això que, a diferència dels altres, a mi no em va sorprendre en absolut quan m'ho van dir. Van ingressar-la en una residència que oferia un molt bon tracte als seus pacients, ja que volien que tingués un final feliç, malgrat que dubto que ella distingís entre una residència bona i una de dolenta, ja que no reconeixia ni els seus propis néts. Però, en fi, no era jo qui havia de decidir. A mi l'única cosa que m'interessava de la residència era l'horari de visites i que pogués anar a veure-la tots els dies com a mínim una hora i mitja. Com que això era possible ja m'anava bé.

Les primeres visites van ser incòmodes, hi anàvem en grups de quatre, era el màxim que ens permetien. Segons la meua família, les visites resultaven desagradables, però a mi no m'ho semblaven, a mi em resultaven tristes. Aquella dona forta que recordava de la meua infància tenia por. No entenia on estava, es posava nerviosa, neguitosa... De tant en tant, entenia on estava i es tranquil·litzava, però la calma durava poca estona i tot es repetia una i una altra vegada. Mica en mica la família va començar a disminuir les visites. Els primers a deixar de venir van ser els tiets de Barcelona, mai no s'havien interessat gaire en allò que li passava i li deixava de passar. Mesos més tard van ser els altres tiets, l'altre germà de la mare. Tanmateix, com que els tiets no venien, els meus cosins tampoc. Finalment, van ser els meus pares i els meus germans els que deixaren de venir.

Entre uns i altres, vaig acabar sent l'única persona que la visitava sovint. És veritat que també vaig rumiar de deixar d'anar-hi, ella no n'era conscient i, en ocasions, acabava pensant que allò que feia no servia per a res. Però no em semblava bé deixar sola aquella persona que havia tingut cura de mi quan els meus pares no hi eren i era massa petit per quedar-me sol. Anava en contra dels meus principis.

Amb el pas del temps, l'àvia es va anar tranquil·litzant, suposo que era a causa del seu empitjorament, i que cada vegada la demència l'afectava més i no entenia què succeïa al seu voltant. Aleshores les visites se'm feien llargues, notava que s'avorria, no sabia què fer, però tampoc no volia deixar-la sola. De tant en tant em preguntava qui era, jo li responia, tot i que des del seu ingrés, mai més no em va reconèixer.

En una d'aquestes estones mortes pensava en com fer que una anciana amb demència no s'avorrís. Finalment, després de descartar algunes idees, vaig decidir elaborar un àlbum de fotografies que resumís la seva vida, recollint els

instants més importants per ella. Escriuria un text explicant les històries que ella mateixa m'havia anat explicant quan era petit i les relacionaria amb les fotografies que anés trobant per casa. Completar l'àlbum em va suposar unes quantes setmanes de feina, ja que havia d'anar escollint les fotografies que ella havia fet, fotocopiar-les i anar-les afegint. Un cop enllestit me'l vaig endur a la residència i li vaig dir que aquell dia li havia portat un regal especial. Vaig seure i vaig anar llegint la història de la seva vida, mentre li ensenyava aquelles imatges que havia trobat per casa. En acabar, li regalimava una llàgrima, vaig preguntar-li si li havia agradat i ella va afirmar amb un lleuger moviment de cap. D'aquesta manera, i durant els seus últims mesos de vida, li rellegia la seva història, aconseguint fer-la somriure cada dia.

Aquest any, quan ja farà 53 anys de la seva mort, m'han detectat a mi l'Alzheimer. És per aquest motiu que ara que encara tinc memòria vull escriure els moments més importants de la meua vida acompanyant-los amb fotografies en un àlbum, perquè quan estigui més afectat per la malaltia algú sàpiga sempre com fer-me somriure.

Joan Bogunyà Julià
3r de Secundària

Una alba de febrer

Dos quarts de set, la ciutat comença a despertar-se. Sonen els primers despertadors, algunes persianes tímides comencen a pujar i els carrers, plens de gebre, es van omplint de persones encara adormides. Una d'elles és l'Alba. L'Alba és una d'aquelles noies que no destaquen, podríem dir que és discreta. Té la pell fina i blanca amb quatre pigues a les galtes, el nas petit... quasi rodó i els ulls com la mel. La seva llarga cabellera arriba fins a les costelles però sempre la porta recollida en una cua de cavall. I de cos, és menuda, amb prou feines arriba al metre seixanta, i prima. Molt prima.

Aquell matí semblava un dia qualsevol del mes de febrer. L'Alba es va llevar com cada matí i va anar a fer un cafè al bar de sota casa seva. Allà va seure a la taula de la cantonada, la que hi ha al costat de la finestra, i va treure una llibreta vermella i un bolígraf. Va demanar un capuccino calent i una flauta de pernil ibèric. Entre mossegades olioses i cruixents, va començar a rumiar. Feia setmanes que ho tenia en ment però sempre que ho intentava no trobava les paraules. Però l'Alba ja no podia esquivar-ho més. Va comprovar que el seu bolígraf tenia tinta i va començar a escriure:

"Benvolguda Sara,

Ja fa setmanes que he explotat. Fa setmanes que no puc suportar més el fet que en menys d'un any tota la nostra relació s'hagi esfumat. L'altre dia passejant pel Born vaig arribar a l'antiquari on ens portava l'àvia Joana i, a l'aparador, vaig veure un tren de llauna com aquell amb què jugàvem nosaltres. I les llàgrimes van començar a ofegar-me els ulls. I t'escric. I et trobo a faltar. Em vas fer mal i te'n vaig fer, ho sé. Vaig voler esborrar-te, a tu i a tots. Vaig pensar i tornar a pensar cada una de les teves paraules, de les teves accions. Vaig acusar-te i vaig atribuir intencions a tot el que ens va passar. I saps? No, és clar que no ho saps. Les coses per aquí han canviat bastant i m'hauria agradat molt tenir-te al meu costat per parlar-les: a l'Àlex l'han acomiadat de la feina i fa dues setmanes que estem promesos, han tancat la botiga de gelats de la cantonada, per fi he après a fer pastissos, porto ulleres progressives i un dels meus pacients va morir mentre l'operàvem. Hi ha tantes coses de la vida quotidiana, sense importància, que m'hauria agradat explicar-te. Que m'hauria agradat riure amb tu.

En aquest últim any m'he adonat d'una sola cosa, i m'ha portat a escriure't. Cada dia faig coses, moltes coses. Algunes són pensades i decidides, altres les faig sense saber massa per què o com. Potser a tu també et passa. Podríem pensar que tot allò que ens va distanciar ho vam fer una mica sense pensar, no et sembla?

I a vosaltres, com us va? Espero que el tercer aniversari de la Laia anés bé, vaig veure al Facebook que li vau regalar un cotxet de nines i que li vau posar una corona de princesa, deu estar molt gran... I és que Sara, tot ha canviat tant que ja no sé què fer. M'agradaria que fossis aquí per abraçar-te o simplement per anar al "restaurant" vegetarià del carrer Muntaner que ens agrada. I simplement m'acomio amb un petó, com els d'abans.

T'estimo molt

Alba"

L'Alba va acabar d'escriure i va posar la carta dins d'un sobre vermell, va escriure la direcció de casa la seva germana. Va pagar el seu esmorzar i a tota velocitat va córrer fins a la bústia més propera. Va fer-li un petó al sobre i el va posar dins la bústia.

Setmanes després, mentre l'Alba preparava el sopar va començar a sonar la melodia de "Call me" del grup Blondie, que li indicava que havia rebut un whatsapp. Va deixar el sofregit i va agafar el telèfon. I en llegir-lo es va quedar sense respiració:

Sara: Puc trucar-te ☺ ?

Clara Martínez Mestre
4t de Secundària

El monstre de l'electricitat

Fa molts i molts anys... en un país, la gent era molt feliç. Fins que un dia va venir un monstre carregat d'electricitat. La gent se n'anava d'aquell país. I el rei entristit seguia cridant: - Torneu, torneu!

Però la gent, del soroll que feia el monstre, no sentien el rei! Fins que un dia va venir un cavaller. El rei li va dir al cavaller que matés el monstre.

El final només és el començament.

Martina Bassas Alegre
1r de Primària

En Pere investiga per què puja la marea

Hi havia una vegada un nen molt simpàtic que es deia Pere. Ell vivia amb la seva família a Cadaqués, però els seus avis, àvies, tiets i tietes vivien a Austràlia. Sempre intentaven anar en barca, però és que sempre al matí estava encallada.

I deia: - Per què està encallada la meva barca? Si a la nit sempre flota! I va tornar cap a casa seva i li va preguntar:

- Mare, per què a la nit la barca flota i al matí no?
- Doncs perquè puja la marea, vinga, i ara vés a banyar-te.
- Però em pots acompanyar si us plau?
- Però, per què?
- Perquè vull que m'expliquis què vol dir que puja la marea.
- D'acord va, anem-hi tots dos.

Un cop allà.

- Vinga explica'm què vol dir que puja la marea.
- Doncs vol dir que el mar cada cop puja més.
- I com puja?
- Doncs no ho sé.
- I alguna persona ho sap?
- No, cap persona no ho sap.
- Doncs jo ho investigaré perquè vull veure els tiets, les tietes, els avis i les àvies.
- Va, ara a sopar i després a dormir.

L'endemà al matí en Pere es va despertar a les 6 del matí, oi que és fort!, i sabeu per què? perquè volia investigar. Va agafar l'ordinador i no hi havia gens d'informació. I llavors va pensar: Com que vivim a Cadaqués ho podria fer jo sol sense informació. I sí, sí, cada dia a la tarda quan arribava de l'escola se n'anava a la platja. Però costava tant que va trigar 4 mesos, però al final ho va saber, i sabeu què era? Era la lluna. Però com que ja s'havia fet gran ja podia anar-hi a la nit. I va poder anar a veure els seus: avis, àvies, tiets, tietes i van viure feliços i van menjar anissos.

Nico Molins Rosell
2n de Primària

L'ingredient estrella

Hi havia una vegada a l'Àfrica un elefant que volia ser cuiner. Sempre li havia agradat molt ser cuiner. Quan anava a casa d'un amic o quan la mare preparava el menjar, ell sempre s'ho mirava amb molta atenció. Quan es va fer gran va voler tenir un restaurant i va demanar als seus cosins que l'ajudessin a construir un restaurant.

Els seus cosins el van ajudar i mentre el construïen, els seus amics se'n reien. Al final, quan el van acabar, l'elefant va començar a cuinar. Tots els seus plats estaven deliciosos. Per poder dinar al restaurant sempre hi havia molta cua d'espera, però ell s'adonava que alguna cosa faltava als seus plats.

I va decidir anar a buscar el que faltava a tots els seus plats. Va agafar la seva bicicleta i se'n va anar a buscar allò que faltava a tots els seus plats.

Va començar el llarg viatge, va visitar molts països, va aprendre la forma de cuinar en tots els països. Va visitar las Cascades Victòria i es va quedar bocabadat. També va visitar els goril·les d'Uganda i després de molt de temps visitant països molt diferents i de provar moltes espècies, va arribar al mar.

Era la primera vegada que el veia i quan hi va entrar, per notar com era, va ficar la trompa dintre del mar i va descobrir el que li faltava a tots els seus plats.

Era, la sal!!! Era l'ingredient estrella!!! Va tornar al restaurant i va posar la sal a tots els seus plats, van quedar molt saborosos. Així va acabar tot.

Alexandra Royo Sánchez
3r de Primària

El jardí del meu avi

El jardí del meu avi, un lloc misteriós, el jardí del meu avi, un lloc meravellós. Del jardí del meu avi hi ha mil coses per explicar, hi ha flors, arbres, un munt d'insectes per trobar. Camins per explorar, plantes per collir, un cistell ple de sorolls, un bon sac d'olors i una capsa de cargols. Al jardí del meu avi què més hi podem trobar, hi podem trobar ocellets que acaben de niar. El jardí del meu avi no es pot comparar, és per a mi, el millor lloc per estar.

Laura Serrano Capdevila
4t de Primària

Viatge en el temps

Hola,

Em dic Andrea, avui estic molt nerviosa. Jo sóc historiadora i la meva amiga Joana, que és inventora m'ha dit:

- Si vols, em pots acompanyar en el meu viatge en el temps.

Així que m'ha portat a una sala molt recarregada de quadres barrocs. I en mig de la sala hi havia una mena de carrossa, l'ha mirat orgullosa i ha dit:

- Et presento la meva màquina del temps. - Aleshores m'ha convidat a pujar-hi. Després ha pujat ella, ha tocat un botó vermell i, al mateix moment que l'ha tocat, ens hem començat a enfonsar. M'ha explicat que cada metre que baixàvem eren 100 anys que retrocedíem. De sobte, la màquina ha parat, hem baixat. Feia un fred horrible. Hem vist a la llunyania 5 homes intentant matar un cérvol. Anaven amb llances i ja havien descobert el foc. Finalment van portar el cérvol a la cova i se'l van menjar. Jo he apuntat amb tot detall què passava i després la Joana m'ha dit:

- Andrea, és hora de marxar.

- Sí- li he contestat.

Hem pujat a la màquina i ha començat a pujar. Hem passat pel neolític. Que curiós! Al neolític pintaven a les parets de les cases. Com que no han quedat, ningú no ho sap! Després de passar pel neolític, vam anar per l'edat dels metalls. Hem passejat pels carrers i hem vist que a les portes de les cases penjaven els caps dels enemics que havien matat. Era un símbol de força i poder.

- Andrea, tornem a la màquina i anem a l'edat antiga- m'ha dit.

Hem anat a parar davant de la porta de Gal·la Placídia. Acabaven de dividir l'imperi romà en dues parts. Després hem anat a l'Edat mitjana, època de la "pesta". Els malalts havien de creuar la muralla i si es curaven podien tornar a entrar dintre de la muralla. Era una manera de no contagiar-se. Hi havia molts monestirs i esglésies, la gent era molt religiosa. Es notava la gran diferència de la societat. Per cinquena vegada hem tornat a la màquina. Aquest cop anirem a l'edat moderna. Els llibres havien deixat de ser manuscrits i ja s'ha descobert Amèrica. Quan hem arribat hem vist que havia arribat la guerra dels segadors. Finalment tothom té drets i no hi ha tanta diferència entre societats.

SANT JORDI 15

- Ja tornem al nostre temps?- he preguntat

- No, anirem al futur.

Hem pujat a la màquina que ha començat a pujar.

Hem arribat a un lloc on els telèfons tenien 12 números i hi havia patinets voladors.

- Ara sí que hem de tornar! Ens deuen estar buscant. Quin viatge més divertit. Ara tothom sabrà la història de la humanitat.

Maria Ibáñez Rodríguez
5è de Primària

Un pot de mil records

En un pot de mil records
guardo els nens d'aquesta escola
que es passaven tot el dia
fent gresca i xerinola.

Guardo les cinc-centes paraules
que vaig escriure al meu dictat,
tot això dins de les aules
on tant he treballat.

També hi tinc moltes rialles
que amb el temps no marxaran,
i les poquetes baralles
que s'han anat solucionant.

Ja fa temps que hi vaig posar
un pessic d'estones lliures
on jo jugava a futbol.
I ara que bé hi penso,
fins i tot vaig marcar un gol.

Però cap dels records no estan complets
sense companys ni amiguets.

I tots aquests anys, que no són pocs,
que he viscut apassionadament
els guardo secretament,
en un pot de mil records.

Jan Freixas Anguera
6è de Primària

Un grapat d'enyorança

Aquell dia vaig tornar a la infantesa.

Amb els pares havíem anat a la casa del poble. Vaig quedar sorpresa, la casa estava tal i com la recordava. Una càlida llum de tarda il·luminava tota la vall, la copa del roure estava pintada d'un color suau marró. Bufava un aire gèlid, i el sol començava a amagar-se per darrere d'aquelles muntanyes immenses. El riu que corria pel costat de la casa seguia sent lípid, portava una aigua puríssima. Sota el roure, un munt de minúsculs ocellets s'entossudia a picotejar les poques engrunes que quedaven de l'estiu. El banc, on tantes vegades ens havíem assegut per contemplar les papallones que, atrafegades, anaven de flor en flor, havia quedat despintat. M'hi vaig asseure, i intentant tornar a aquell estiu, em vaig endinsar en un plàcid record.

Van començar a aparèixer mil anècdotes pel meu cap, com si les aboquessin des de gal·ledes plenes d'històries del passat. Recordes quan ens enfilàvem a la gran roca del riu per observar les simpàtiques granotes que saltaven inquietes? O aquella tarda que l'àvia ens va ensenyar a fer mitja asseguda al balancí que grinyolava? I aquell vespre humit que dibuixàvem als vidres entelats? O el dia que després d'una gran tempesta vam sortir amb les botes d'aigua a saltar els bassals del camí que duia a la nostra cabana? Em vénen al cap els senzills moments que passàvem dins d'aquells quatre troncs que eren el nostre palau. Un dia, el tiet Pere ens va deixar els seus binocles perquè miréssim aquell ocell que s'estava sobre la branca més alta del pi i que tant ens fascinava.

Tinc gravada la imatge en què tu, el meu germà gran, miraves molt concentrat aquella au de plomes fosques i lluent i jo t'observava embadalida. Per a mi eres un exemple. Però ara que has marxat, ara que ja ets molt lluny d'aquí, només me'n queden els records. T'enyoro, et trobo molt a faltar, i és per això que avui he tornat a la cabana per escriure't aquesta carta, asseure'm al banc i tornar a pensar en tu i en les nostres aventures que en aquell temps ens van fer tan feliços.

Elna Llàcer Candell
1r de Secundària

Primavera bonica

Per què tothom t'estima, per què tothom et vol?

Raons li sobren a l'oreneta per fer el seu vol.

Insisteixes a sortir del fred hivern.

Mous la terra que es desperta del seu llit matern.

Ahora flors, ocells i animals omplens de vida.

Vénen temps feliços i alegres, la flor ja tens vestida.

Ens dónes llum i aigua, la natura tens seduïda.

Rius i cantes, i el cor dels enamorats infla.

A veure què fas! No els tornis ximpla.

Boja estàs amb els teus canvis de temperatura.

O plores o rius, però sempre tens cura.

No ens deixis sense les teves catifes florals.

Inigualable treballadora des de temps ancestrals.

Cada dia ens fas viure a contracorrent.

Ah, Primavera! Que n'ets de diferent.

Marta Isern Ortiz
1r de Secundària

Somnis

És tard. Camino amb passos ràpids, marcats pel ritme de la música que escolto. Vaig carregat amb dos sobres de paper que poden marcar el principi d'un futur com a escriptor.

Arribo davant de casa seva. Un jardí verd i frondós amb les plantes altes i ben cuidades. Pico a la porta i espero.

- T'estava esperant.- Em diu una veu delicada. Em fa un gest perquè entri i tanca la porta darrere meu.

Em fa seure en una butaca de pell mentre que ella prefereix una cadira de fusta mal restaurada. S'ajusta les ulleres i treu els blocs de folis de dins dels sobres.

En menys de deu minuts ha devorat la meitat d'un dels blocs i em mira, pensativa.

- Capto el que vols expressar. I reconec que tens talent, però el món de l'escriptura és complicat. Ja m'entens, és...

- No el presentarà a l'editorial, veritat?- la tallo.

- Em sap greu. Sé tot el temps que haves dedicat a escriure'l, però crec que no és suficient per presentar-lo.

Miro al terra, amb ràbia. Nits sense dormir, dies sense estudiar. Escrivint fins a tenir la mà adolorida. Penso que somnis que duus tota la vida contemplant es poden esvair en menys d'un segon.

M'aixeco i li regalo un somriure. Agafo els sobres amb els folis a dins i surto per l'alta porta de fusta, sense aixecar el cap.

10 anys més tard

Rellegeixo l'últim paràgraf i apago l'ordinador, satisfet.

Qui diria que després d'aquell dia a casa de la senyora Dolors tornaria a agafar ànims per escriure. Noto que aquest cop sí, que aquest cop la vida em podria donar un gir definitiu i saltar al món literari. Torno a encendre l'ordinador i decideixo imprimir les vuitanta primeres pàgines. Per què esperar? Podria presentar-les i que m'escollissin, i així poder escriure sense pressió, sabent que sóc un futur escriptor.

Premo la tecla d'imprimir.

Surto de casa abrigat, amb un sobre a les mans.

Tot i que fa deu anys que no passejo per allà, recordo perfectament aquells carrers amb olor de fusta, aquelles cases amb infinits jardins verds.

Arribo davant la casa de la senyora Dolors.

- En venda?— em dic a mi mateix, llegint el cartell que hi ha penjat a la porta.

Miro, preocupat, al meu voltant, buscant algú que pugui aclarir-me on és la propietària de la casa que tinc al davant, però em trobo sol.

10 anys més tard

Camino pel carrer, amb quatre sobres plens de folis escrits a banda i banda. He decidit presentar-lo personalment a l'editorial. La senyora Dolors va morir fa deu anys, i aquest era el motiu de la venda de casa seva.

Entro per una porta de vidre. Tothom em mira. Em dirigeixo a la taula que m'havien assignat feia uns dies, quan hi vaig trucar.

- Josep Carreras?

- Jo mateix- responc. Li lliuro els blocs i m'assec en una cadira.

L'home passa més d'una hora fullejant, rellegint paràgrafs, aixecant la vista per observar-me.

- La història és impactant, la intriga interessant, tot. Però hi falta alguna cosa.

- Què?— pregunto, molest.

- No li sabria dir. Però sap aquella sensació que una novel·la acaba quan no hauria? D'allò que li falta alguna cosa?

Provo d'assentir amb el cap, retenint les ganes d'engegar-lo a dida.

- Doncs res més.- diu aixecant-se de cop i donant-me la mà.

- Això és tot? No m'agafeu? —pregunto.

- No, ho sentim. Exigim un alt nivell i vostè no l'assoleix. Ja sap que el món literari és complicat.

La mateixa frase que em va dir la senyora Dolors. Els meus somnis es trenquen en mil bocins, un altre cop.

10 anys més tard

Escriu la darrera frase del llibre des del llit de l'hospital. La meua filla va trucar al de l'editorial i vindrà una dona cap a mitja tarda. Segons el doctor, són els meus últims mesos de vida i he decidit finalitzar ràpidament la novel·la.

Tinc la meua filla al costat, llegint les darreres pàgines del bloc de folis. Somriu i em mira.

- És una gran novel·la- em diu.

Li agafo la mà i la premo contra la meua, agraïnt-li amb la mirada aquelles paraules que per un moment em reconforten del dolor.

Algú pica a la porta. Entra una dona alta, amb un recollit que no l'afavoreix massa. Em somriu.

- Josep Carreras?- pregunta.

- Jo ma... mateix- responc amb grans esforços.

Agafa els folis i comença a llegir-los. Passa una hora, dues, tres... La dona continua immersa en la lectura. Quan acaba, em mira fixament.

- És la millor novel·la que he llegit mai.

Miro la meua filla, feliç, radiant. Per fi he complert el meu somni. El somni d'ésser publicat i convertir-me en escriptor.

Noto que em comença a faltar l'aire. Intento respirar, però m'envaeix una sensació d'ofec. La meua filla, juntament amb la meua dona, corren a avisar una infermera.

Sento els crits, la gent esverada. No vull que pateixin. Me'n vaig amb el somni que des de ben petit perseguia. Amb això ho tinc tot.

Només espero una cosa: que la meua filla el persegueixi i no es rendeixi mai pel que vol, com jo vaig fer.

Laura Trias de Bes Rutllant
2n de Secundària

Natura

Miro per la finestra. Estic espès.
 Surto de casa. Començo a caminar sense saber on vaig.
 Em trobo enmig d'un caminet, al costat d'un riu.
 M'aturo. Escolto el soroll de l'aigua.
 És continu. No para mai.
 Fins i tot sembla tornar-se cada vegada més intens.
 Respiro fons. Tanco els ulls.
 Sento la fredor de l'aire de l'hivern entrar dins meu.
 M'agrada notar el seu recorregut.
 Obro els ulls. De sobte, em trobo observant un pi.
 M'acosto i descobreixo la seva escorça,
 rugosa, amb molts tons de marró,
 i fins i tot algun de vermellós.
 Miro el tronc. És prim, força recte, amb alguns nusos.
 La copa, ampla de baix, amb forma de con,
 formada per diferents capes de branques en posició horitzontal.
 Les seves fulles, molt particulars,
 primes, amb forma d'agulla, agrupades de dues en dues,
 i amb el seu color verd fosc.
 Enganxades a les branques, les pinyes,
 algunes mig obertes, altres encara tancades,
 amb una barreja de marró fosc, marró clar i verdós.
 Penso: és un fruit ben estrany.
 Torno a respirar profundament.
 Torno a notar el recorregut de l'aire fred dins meu.
 Em trobo bé. Estic perfecte. Ja no estic espès.

Jordi Beascochea Estragués
 2n de Secundària

Tal dia farà 300 anys...

Em dic Pere de Domenys, visc a Barcelona des de fa 55 anys, i tota la meva vida l'he dedicada a l'ofici de fuster. Tinc casa meva muralles endins, entre el carrer del Rec i el convent de Santa Clara.

El temps que m'ha tocat viure no és el millor, però és el meu. Hi ha guerra; un setge. La gent està cansada, però sap el que vol. La vida continua; ni la guerra no pot parar el dia a dia normal de la gent.

Avui he fet una taula i cinc cadires per a una família que s'ha instal·lat a una casa de darrere de l'església de Santa Maria del Mar. No ho saben encara, però viuran la fi de la guerra, la fi del setge des de primera fila. Just la casa on ara viuen marcarà la frontera, la línia que separarà l'abans i el després: la casa tallada, una metàfora de les vides esquinçades de molta bona gent.

Avui fa calor. Som a finals d'estiu. El soroll dels canons és cada vegada més a prop. La gent està fatigada, però no té por. Els desesperats no en tenen, perquè ja ho han perdut tot. Només els queda la dignitat, fer el que cal i ser com s'ha de ser.

La família de la casa tallada està contenta. Avui rebran els mobles del menjador, els mobles que he fet per a ells. Potser fins i tot ho celebraran, però demà... tot haurà acabat. La seva casa, ampla i bonica, quedarà ferida, esquinçada i tallada..., però dempeus per recordar la memòria dels qui han estat vençuts i per fer saber als vencedors que, tot i mutilada, es manté ferma. La taula i les cadires potser cremaran; dies i setmanes de la meva feina esdevinguts cendres. Però algú altre tornarà a fer una taula i cadires noves per al menjador de la casa tallada i nova gent vindrà a ocupar-ne les estances i els nens correran pels seus passadissos i sortiran als seus balcons. Potser d'aquí a tres-cents anys la casa tallada encara es mantingui en peu. No importarà qui l'hagi habitada. El que importa és que la casa restarà encara en peu per recordar que les coses havien estat d'una altra manera.

La casa tallada ens mira quan passem pel davant i ens recorda el que volem ser.

Pau Cerezo Pros
3r de Secundària

Somni glaçat

La lluna reposa
dalt del cel estrellat,
blanca, esvelta i lluent,
il·luminant la gran ciutat.

L'aire fred
talla la cara com un ganivet esmolat.
Cristalls d'aigua gelada
cauen amb suavitat
empolainant-ho tot de blanc.
Marcant, així, l'arribada
de l'hivern glaçat.

Els desitjos contigus
cauen a l'aire mig perduts.
Alegria i emoció
es barregen als carrers
amb gran passió.

Flocs de neu
continuen caient amb elegància,
tenyint de blanc l'esperança.
Colors i llums transcorren els barris plens de gentes
mentre la neu acompanya
aquest somni d'hivern resplendent.

Helena Casado Comas
3r de Secundària

El llibre que estimava

L'home del llibre estrany va esdevenir una presència força esperada cada cop que en Biel -que havia complert el tretzè aniversari aquell estiu- sortia al carrer amb la família durant els matins dels caps de setmana.

La primera vegada que el van veure aparèixer feia pocs dies que la família s'havia canviat de pis i havia anat a viure al barri de Gràcia. En aquella ocasió, el pare va parlar de l'home del carrer, però el fill no va girar la mirada perquè es trobava, en aquell moment, massa pendent del canvi de colors del semàfor. I tampoc no el va escoltar quan el pare va comentar que el curiós individu que donava copets al llibre que portava a les mans era el crític de cinema amb qui ell més havia après a veure i valorar les pel·lícules.

Un temps després d'aquell primer encontre, el pare va agafar uns volums de la biblioteca de casa -on apareixia, en la contraportada, la fotografia del crític- i va assegurar que l'anàlisi del cinema havia millorat enormement gràcies a la qualitat dels textos que havia escrit aquell autor, des de feia molts anys.

I en una altra ocasió -mentre el contemplaven, un cop més, baixant amb pressa per la cantonada, de nou amb el seu llibre a la mà- el pare va explicar que admirava aquell home perquè el considerava un dels seus principals referents en el difícil món de l'escriptura i del cinema. I fou precisament en una revista sobre cinema on va descobrir un crític que va aconseguir elevar el seu entusiasme per les pel·lícules.

Era justament aquest crític a qui el pare podia ara veure amb molta freqüència -pràcticament cada dissabte o diumenge- i tenir-lo a pocs metres de distància, ja fos passejant per la vorera del davant, o bé en trobar-se'l de cara en sortir de casa seva. El seu objectiu s'havia apropiat, per un fet del tot accidental, al seu món particular. I això el feia molt feliç. Per a en Biel, en canvi, l'interès i la curiositat per aquell home provenien d'una circumstància del tot diferent: el llibre que portava. Va adonar-se -primer el xicot i després els pares- que aquell llibre era sempre el mateix, la mateixa enquadernació, el mateix gruix, la mateixa portada que no s'atrevia a llegir què hi deia... I sobretot, sobretot, la mateixa delicadesa en sostenir-lo entre els dits. Aquell escriptor no es limitava a dur el llibre, semblava talment que l'abracés, que n'acaronés el llom, que el subjectés amb la força de qui sap que en allò li va la vida.

El nen s'estranyava que una persona pogués tenir tanta obsessió per un sol llibre, un sol objecte en definitiva, i que el tractés talment com una persona de companyia.

Passades poques setmanes d'aquelles trobades repetides, en Biel va fer una observació que va sorprendre i va fer reflexionar durant uns minuts els seus pares:

- No penseu que potser el llibre sigui el seu enamorat?

La mare, en un principi, va mirar fixament el seu fill i va arronsar el nas amb senyal de desconcert. Però després va continuar dient-li que en el món cada persona era diferent i que les formes d'estimació podien ser realment infinites.

La família, una vegada més, va seguir amb la mirada com s'allunyava l'escriptor. Però a partir d'aquell dia el centre d'atenció va dirigir-se a les seves mans. I especialment, a la personalitat tan intensa que havia adquirit el seu llibre.

Un matí plujós de novembre la família del Biel va trobar el crític esperant assegut en una parada d'autobús. Duia com sempre el llibre que ja formava part d'ell mateix i, a més a més, aquell dia s'acompanyava també d'un senzill però bonic ram de flors.

La curiositat de tots tres els va empènyer a pujar al mateix autobús. Estaven decidits a seguir l'escriptor fins al final, amb la intenció de saber més sobre l'enigma del llibre estimat.

Van seure no gaire allunyats, darrere el crític, que es va situar sol en un racó del llarg passadís del vehicle. Pare i fill observaren amb deteniment els seus moviments i en Biel s'atreví a aixecar-se per poder conèixer el títol del llibre. No hi hagué sort. L'únic que aconseguí veure foren les mans arrugades de l'home que tapaven la portada del llibre i les desplaçava amb suavitat.

El trajecte durà fins la darrera parada, on baixaren el crític i els seus tres seguidors. Van adonar-se llavors, amb renovada sorpresa, que es trobaven en el cementiri de Montjuïc.

L'autobús els havia deixat en un petit descampat envoltat per un mur d'on sobresortien els arbres. L'ambient era humit i fred i encara queien gotes.

El personatge que els motivava enfilà amb decisió, sense detenir-se en cap moment, pels carrers del cementiri. Anava amb l'objectiu tan clar que no va adonar-se que tres curiosos l'estaven seguint sense cap mena de discreció per veure on anava.

Després de gairebé un quart d'hora caminant, l'home del llibre va parar davant d'un nínxol d'un blanc lluent, protegit per un vidre. S'advertia que era un nínxol

recent, envoltat d'una paret envellida que queia a trossos. Va posar les flors en un got de llauna que penjava del vidre que protegia la pedra, va seure sobre una tomba i va començar a llegir en veu baixa el seu llibre. La família el mirava a prudent distància i, tot i no poder entendre les paraules que pronunciava, van intuir que es tractava d'un argument dramàtic pel to que utilitzava.

Van decidir esperar fins que aquell lector finalitzés la seva acció. I un cop aquest va iniciar la marxa, en Biel i el pare van anar a veure què hi havia escrit a la làpida del nínxol. No es van equivocar en allò que s'havien imaginat uns minuts abans: hi apareixia el nom d'una dona, al costat d'un retrat femení emmarcat.

El nen va fer llavors un nou comentari, que per a ell lligava perfectament amb la idea que tenia sobre la relació del llibre amb l'escriptor de cinema. Per a en Biel, aquell objecte de pàgines i cartró que contenia una o mil històries era el substitut o la substituta de la persona estimada; d'una persona ja desapareguda, però a qui el crític continuava agafant de la mà o posant-li el braç per l'espatlla cada vegada –cada cap de setmana pel carrer– que anava a retrobar-se amb ella en l'únic lloc on ja només podia estar.

L'home del llibre morí unes setmanes més tard de l'encontre en el cementiri. El pare va conèixer la seva defunció a través d'una nota en la premsa. Molt entristit, ràpidament ho comunicà a la seva esposa i al seu fill. I tots tres van decidir fer-li un homenatge, anant a veure, per segon cop, l'indret que els havia permès entendre el misteri del crític.

En la làpida hi havia escrit ara el seu nom al costat del nom de la dona. I entre el vidre i el nínxol es trobava recolzat el llibre, que semblava fer un petó als dos difunts.

Eric Bonany Falgà
4t de Secundària

Records de taronja

Recordes, germanet, el taronger
de tronc esvelt i fosc, fulles de jade
amb flors immaculades, de verger,
i fruits ataronjats, com el capvespre?

Les aus cantaven, de plaer i amor.
Una nereida, de cabells d'argent,
prenia el sol, vora el riu de blavor,
que s'argentava a l'hora del ponent.

Recordes, germanet, aquell indret?
Entretinguts al joc de la pilota,
el vent passava actiu, entre l'aulet
i allà al bassal, raucava la granota.

Però el dia, perseguit per la nit,
va anar breument a trobar el seu recer
i la foscor ens revelà l'ardit.
Potser tot va ser un somni de paper.

Àlex Gil-Vernet Asbert
4t de Secundària

Relats d'enlloc

Sinestèsia

Un home. Davant d'ell un Sorolla. I una paret blanca. Contempla el quadre, però no es fixa en els detalls, no imagina la identitat de cadascun dels personatges representats. De fet, no s'ha adonat de la seva existència. No l'interessa l'essència de les brusques pinzellades. La seva atenció se centra en quelcom que, al seu parer, és molt més interessant: el contrast daurat del marc amb la paret. S'hi concentra. Sent les ombres projectades. És conscient de cada gris de la gamma que el guix, sota la sufocant calor dels focus, expira.

La simfonia comença. El quadre es difumina, n'apareixen només els colors principals. Vermell. Do major. Al seu cap, una orquestra d'un milió de perfectes instruments interpreten la làmina. Des de l'interior de la Terra, sent com li arriben les veus de milers de violins, que esdevenen un pedestal de llum per a rebre una àuria i explosiva melodia, que emana espurnes blaves, ocre, verdes i d'una infinitat de tonalitats més que el seu cervell simplement no pot processar. El pols de l'home s'accelera. Hi està completament immers. Una gota de suor baixa a través del seu braç, proporcionant-li un contrast de sensacions que fan que un calfred el recorri des de l'inici de la columna vertebral fins al crani; sent com cada múscul es contrau i es relaxa i del moviment de cada os: un líquid i punyent fred llisca sobre l'àrida calor d'un ambient sobrecarregat de milers de tenses respiracions. Per cada to de color que descobreix, un nou instrument interpreta una melodia. A poc a poc, és conscient de tots els secrets del quadre. S'immisceix en els secrets de la pintura... I tanca els ulls. I el món calla.

Mestre

Després de mil dies i mil nits en soledat, baixà de la muntanya. Arribà a una ciutat i digué: "Vinc a il·luminar-vos". Ningú no l'escoltà. Se n'anà a un poble i digué: "Vinc a il·luminar-vos". El poble rigué i fins i tot alguna pedra volà sobre la seva albina cabellera. Se n'anà a un bosc, encengué un cigar i digué: "La meua saviesa és inútil. Mai no il·luminaré ningú". S'adormí. Mai no s'havia equivocat tant.

Desert

A través d'un núvol de sorra, un raig de llum il·luminava les faccions d'una figura inexistent. Més enllà dels remolins de pols que en algun moment una ràfega de vent aixecava, només seguint els camins de les dunes podia gosar imaginar la infinitat d'on es trobava. La melodia del daurat de la sorra despullava qualsevol rastre de realitat que contaminés la seva no-existència. Sons que percuïen la seva ment, tintant-ne l'interior del to de l'abstracció. Observava, però no

observava res. S'observava a si mateixa observant quelcom no més real que ella. Alguna cosa bategava dins seu, però el ressò del batec no travessava els centímetres de pell que protegien la figura de la impossible hostilitat dels granets de sorra que amenaçaven d'introduir-se per algun porus i dotar de realitat la seva inexistència interior.

De tant en tant girava el cap. I observava les dunes. Observava com la llum incidia en cada un dels mil cristalls que cada granet de sorra tenia incrustats. Era conscient de la nota que emetia cada reflex. Era conscient de cada sensació que percebia. El Sol esculpia la calor seguint el contorn de la seva pell. I la figura ho sabia. Notava com els rajos la colpejaven. Com la llum banyava el seu cos, com recorria cada plec de la seva silueta, com seguia els traços del seu cos. Una onada de sorra es va alçar. Un milió d'agulles se li clavaren. Intentà incorporar-se, però va ser en contemplar-la que es va adonar de la majestuositat de l'onada. I va deixar-se emportar.

Pianista

Un pianista es disposava a tocar. Li caigué la tassa damunt de la partitura. Seguí tocant. I, en acabar, plorà. Estava indecís. No sabia si odiava més el surrealisme o el cafè d'Etiòpia.

Crònica

En ocasions, si se segueix el penya-segat amb la mirada, allà on sembla que sigui la terra el que separa el mar del cel, s'hi sent un plor. Només fa falta acostar-s'hi una mica per adonar-se que l'origen del lament se situa en el si d'una antiga caseta de fusta blanca desgastada pel temps, probablement utilitzada per algun pescador quan encara hi havia gent amb amor pel mar i la soledat de la barca pesquera.

Si un aconsegueix obrir-se pas entre el laberint de cordes i xarxes trencades que protegeix el plor de qualsevol interacció, es veurà una sola sala, amb una finestra amb el vidre brut que fa que la llum s'hi filtri d'una manera que proporciona malenconia a l'ambient. Només fa falta dirigir-se a una de les cantonades per veure que el plor prové d'una vella Oliver envoltada per un mar de tinta. Només s'ha de preguntar la causa del seu plor perquè respongui: "Tan obsessionats esteu vosaltres els homes per tornar a escriure històries, que oblideu qui les escriu realment".

Pol Ruiz Vouillamoz
1r de Batxillerat

Fugaç

Cau la nit
com les cortines d'un teatre,
entre núvols t'escric
tot el que no dic en mirar-te.

Cau la nit
i les estrelles esperen,
que la vida és un crit
i tu la veu que l'expressa.

Cau la nit,
ens abraça, suau,
i ens reté de l'oblit
i ens acosta a la pau.

Anna Alcantud Marot
1r de Batxillerat

El llop i altres meditacions metapolítiques

“Rebatre i posar a prova les teves conviccions és l’única manera d’estar segur d’elles.

La convicció sense reflexió només és fe.”

Écouter tout en lisant *Clair de Lune* (Suite bergamasque) et *Nocturne* núm.2 en mi ♭ M

[Recomano recitar en veu alta i reposada l’obra al so de la música. Provi-ho. Són deu minuts, però molt ben aprofitats. Perquè la literatura no només són paraules.]

Meditació primera: Hem mort el llop

Dolce

Un fi plugim cau rellicant per l’aire. Un mantell de tenebrositat conquereix el bosc, l’olor de fosca tempesta l’impregna. Des de la copa de l’arbre s’entén millor el bosc. Molts animals ho han vingut a celebrar a la Clariana. Amagats rere la calitja mística, generada pel molest xirimiri, s’erigeixen altius na Renard i el Lleó, que, encoratjat per l’eufòria desfermada animalística, recitava:

... Heu després d’entendre an els vostres fills? Adéu, Humans!

Cúspide de la cerimònia. Per fi. *HEM MORT EL LLOP! HEM MORT EL LLOP!*, cridaven els animals. El nostre somni s’està fent realitat. Ara, només cal no fer d’humans.

Meditació segona: El vell discurs del nou rei

Allegretto

M’estimo més ser un mussol insatisfet que un porc satisfet, però el bosc és ple de porcs. Avui el dia fa olor de color terrós. La calma després de la tempesta; o millor, la calma abans d’una altra tempesta. El cel adquireix tons apocalíptics, un color ocre enfangat. El primer Consell del Bosc ha començat a la Clariana i acaben d’escollir el Lleó com a rei, i na Renard com a ministra de la cort. El seu càlid discurs em va gelar la ment. La reminiscència em sembla més que evident; però tu calla, Mussol; tu calla que encara ho sentirà na Renard. El Lleó ha dit que el país seria d’animals i per als animals. Les promeses, solemnes. *Els animals no menjaran animals. La fam és culpa dels humans. Tots els animals són iguals.* Aplaudiments generalitzats. *HEM MORT EL LLOP!* La lliçó d’història més important és que no les aprenem mai. El Lleó menja carn. I sempre menjarà carn. *El vell discurs del nou rei.*

Meditació tercera: *El poder i la pluja*

Adagio

La multitud es dissipa, així com ho fa el tint ataronjat que pesava sobre el bosc. La fressa aspra del vent, acaronent els arbres, dóna a la Clariana un tarannà misteriós. S'acosta la tempesta i se senten trons sacsejant el regne dels humans, a ponent. A la Clariana, na Renard i el rei Lleó conversen.

NA RENARD: Sa majestat, la Nova Era cal celebrar-la amb un bon bistec, no?
Els animals no menjaran animals va ser la mentida més vertadera que he sentit en anys. El monarca mira al terra destorbat; la pupil·la tremola neguitosa.

NA RENARD: Lleó, el poder resideix només on el poble creu que resideix. Els herbívors són molts més i podrien rebel·lar-se, però que potser creu que s'aixecaran en contra seva?

La Vaca morí aquella mateixa nit. Va ploure. El vent xiulava més que mai. El silenci ensordidor de la nit tornà. Els animals gairebé mai no menjaran animals.

Meditació quarta: *La fam*

Largo

La Nova Era; la voluntat dels animals! Quin cartell tan eloqüent! La Nova Era, però, resultava ser voluntat d'alguns animals. Des de la copa de l'arbre s'entén millor el bosc, i a mi, que sóc un ignorant prou cultivat, no m'agrada el que veig. El gèlid cant de les muntanyes ha fet malbé la collita d'aquest any, com l'any passat..., i l'altre. Els herbívors, ara liderats pel Cavall després de la mort de les vaques (oficialment, una tràgica epidèmia), van demanar als carnívors que construïssin un hivernacle per protegir els horts de Llevant, que, des de la Nova era, són propietat precisament dels amics carnívors del Lleó. Innocents... La cort estava massa entretinguda amb tiberis per evitar la fam al regne. *La fam és culpa quasi sempre dels humans.*

Meditació cinquena: *La igualtat*

Appassionato

En el zenit obscur, els núvols infranquejables gemeguen. Sembla que el sol no vol presentar-se al regne del bosc després d'un any de regnat del Lleó i na Renard (*tanto monta monta tanto*). La gebrada llenegosa tenyeix la Clariana de blanc. Els animals havien de reelegir rei del bosc entre el Cavall o el Lleó.

Havien. Na Renard va escampar el rumor que el Cavall expulsaria els carnívors (que, al cap i a la fi, són els propietaris dels arbres i conreus) i el pànic fou tan generalitzat que el Cavall va perdre la cursa abans de començar-la. El poder i els diners, animals o humans, sempre governaran. El Cavall ho pot intentar, però el Lleó sempre serà rei, i la majoria d'herbívors l'acceptaran com a tal.

Na Renard es prepara per anunciar el resultat de la votació. Na Renard cada cop té més poder. La seva ombra s'eixampla com tentacles per tots els arbres del bosc, controlant cadascun dels moviments. Em recorda cada cop més un llop, *el llop*. *Visca el rei Lleó!* Els animals, eufòrics, se sotmeten al poder reial. *Tots els animals són iguals, però alguns animals són més iguals que els altres.*

Meditació sisena: *Hem mort el llop?*

Mesto i coda

Miro el Lleó, miro un humà. Els torno a mirar, però ja era impossible diferenciar-los. Vam arribar a la independència, sí; però independència de qui? I de què? L'animalisme, desgraciadament, va cobrir amb la seva opaca bandera la fam i la desigualtat. Era una bona idea, però no una bona solució. M'agradaria fer-me vell en un lloc on la gent no es rendeixi mai, on el somni es pugui fer realitat.

No moriré d'enyorança, ans d'enyorança viuré.
D'un futur millor que el d'ara i que no va poder ser.
HEM MORT EL LLOP!, cridaven els animals.

Ni hem mort el llop, **ni mai no morirà.** *Da capo a fine:*

Carles Aulés Blancher
2n de Batxillerat

Acta est fabula

Als artistes de la meua generació, sobre l'immobilisme en sèrie
Com escriure sent tan joves? enmig d'una depressió global
I a la vegada com no fer-ho amb tanta joventut
buida encara amb ànima intacta internacionalment perduda
llegint dubte escrivint gris.

Volem ser com els nostres pares?

Amb guerra - perdona'm - t'estimo - als carrers

Nosaltres mateixos ens hem de guiar?	Entre poesia forçada
escrivim per parlar.	Qui queda? On anar?
En una escola de silenci	fa temps que no sabem cridar.
Rodejada per no-res de tota mena	la nena que ja no sóc, riu i s'ofega.
Trena un núvol a flor de pell	al fons un aleteig que bateja

Dient fluixet: “Quanta, quanta pena”.

T'estimo - perdona'm - Amb guerra - als carrers

Als artistes de tota mena: Què faig per ser poeta
a flor de pell rodejada de no-res?

Vull sentir-me humana buida encara de guerres
entre classes de tota mena dins la meva generació.

Trenar un núvol amb aquesta escola de silenci.

Escriure per parlar sent ànima jove intacta
que llegint dubte sap estimar.

Dins una societat estratificada - *la mentida està justificada?*

No més perdre, no més classes - *cal atacar les bases*

S A N T J O R D I 15

o volem ser com els nostres pares?

Un aleiteig batega sobre l'immobilisme en sèrie dels carrers
et falta molta pràctica. Qui queda?

La poesia forçada que riu i ofega la nena que ja
no sóc enmig d'una depressió global per atacar
les bases de tanta joventut internacionalment perduda

que oblida sentiment i tècnica que fa temps que no sap cridar
que escrivint gris sap perdonar.

Què fer per ser poeta? - Oblida sentiment i tècnica.
(Vull sentir-me humana però em falta molta pràctica)

**Quanta, quanta,
quanta,
quanta pena.**

Marta Sòria Heredia
2n de Batxillerat

Arts Plàstiques 2015

Sobre rodes

1r de Secundària

Carolina Benet Galvez

Laia Puig Ibarz

1r premi

2n de Secundària

Judit Bisbal Amat

1r premi

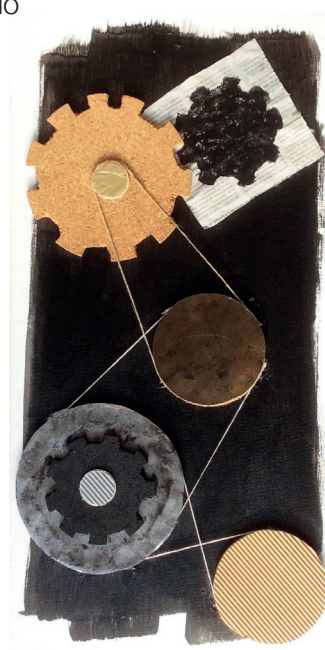

3r de Secundària

Ainet Vila Parramon

Júlia Masramon Mercè

1r premi ex aequo

3r de Secundària

Pablo Iriarte Tarrés

Víctor Ranera Casanovas

Paula Minguell Armengol

1r premi ex aequo

4t de Secundària

Blanca Miralta Cornudella

1r premi

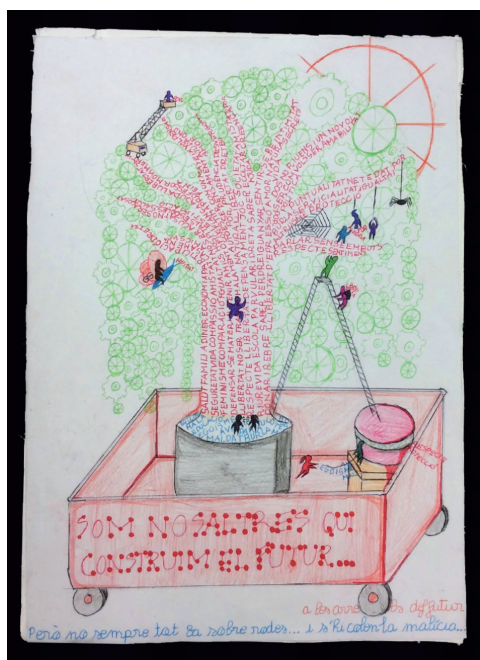
4t de Secundària

Ignasi Camps Ortín

Eric Santiso Robledo

1r premi vídeo

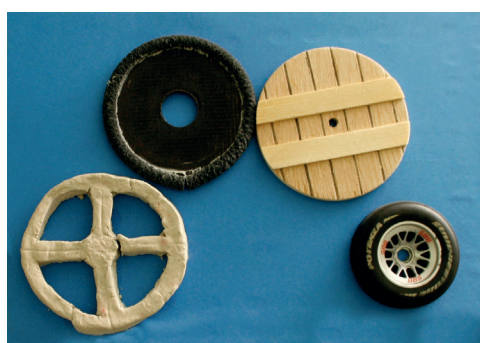

1r de Secundària

Guillem Bilbao Font

1r premi ex aequo

1r de Secundària

Miquel Nadal Mudarra

1r premi ex aequo

2n de Secundària

Pol Fontanella Batalla

Amanda Traveria Carnicero

1r premi

3r de Secundària

Carlos Muñoz Peña

1r premi vídeo

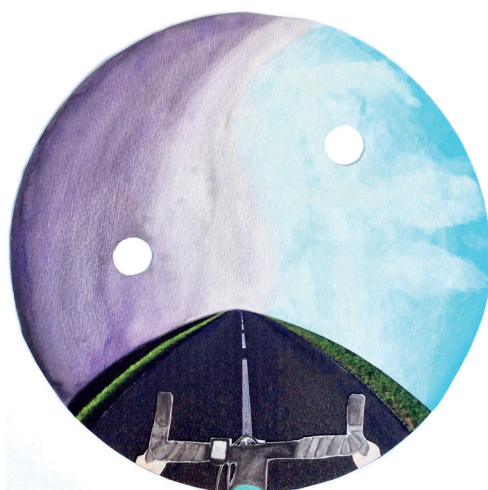
3r de Secundària

Teo Parés Borrell
Lucas Parés Borrell
1r premi ex aequo

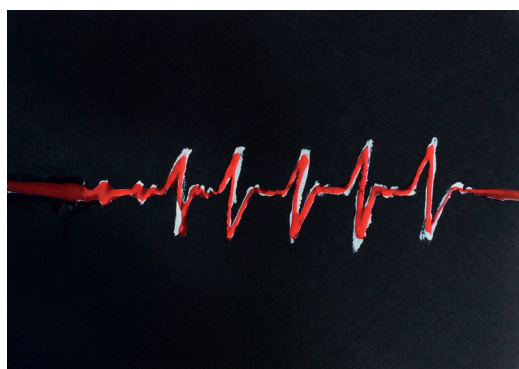
3r de Secundària

Judit Mei Gisbert Fosch
1r premi ex aequo

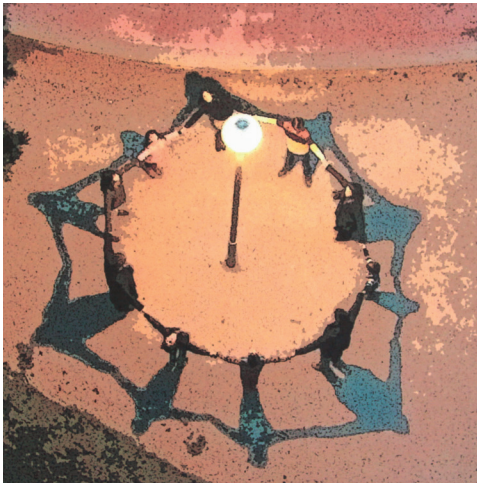
4t de Secundària

Tami Massaneda Sakuma
1r premi ex aequo

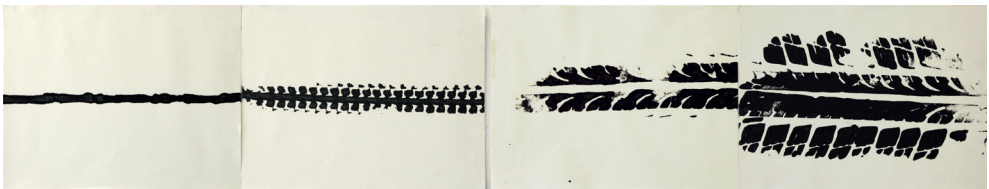
4t de Secundària

Oriol del Teso Signes
1r premi ex aequo

1r de Secundària

Tomàs Osarte Segura
1r premi

2n de Secundària

Eduard Sallent Pibernat
1r premi

3r de Secundària

Eulàlia Segura Romero
1r premi

4t de Secundària

Mònica Arroyo Argenté
1r premi

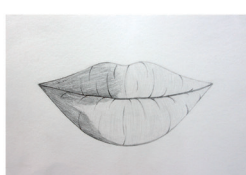
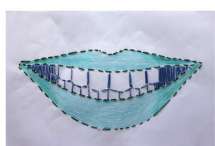
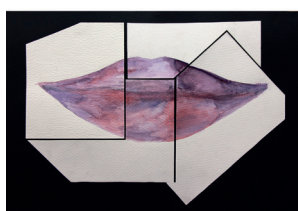
1r de Batxillerat

Anna Portet Sullà
 1r premi ex aequo

1r de Batxillerat

Júlia Oliva González
 1r premi ex aequo

2n de Batxillerat

Cristina Rodríguez Solé
 Clàudia Sala Ferrero
 1r premi

ARTS . PENSAMENT I LITERATURA

N. 29

